

MĖNESINIS Š. Š. JĖZAUS ŠIRDIES
LAIKRAŠTIS

Nr. 10.

1926 METŲ

SPALIŲ MĖN.

T U R I N Y S.

1.	Lapkričio mėn. intencija.	289
2.	Šv. Juozapas Kuncevičius—Mėn. globėjas.	292
3.	<i>J. Jakutis.</i> Takelis prie kryžiaus. Eilės.	293
4.	<i>G.</i> Jėzus nori būti su mumis.	294
5.	<i>J. N-tis.</i> Sveika, Jūrų Žvaigždė!	296
6.	<i>L. B.</i> Pažvelk... Eilės.	298
7.	<i>Byras.</i> Dvasinio gyvenimo dienynas.	299
8.	<i>J. N-tis.</i> Atsiminimai.	300
9.	<i>Kun. B. Andruška. S. J.</i> Mergaitės sielos gyvenimas.	301
10.	<i>B. A.</i> Jau pradingsta. Eilės.	305
11.	<i>J. Jakutis.</i> Naktis. Eilės.	305
12.	<i>Lašų Juozas.</i> Mažasis Kankinys.	306
13.	<i>G.</i> Iš vieno misijonieriaus laiškų.	307
14.	<i>T. A. M.</i> Ramybė pasaulyje.	309
15.	<i>Viktutė.</i> Bažnyčios aplankymai.	311
16.	<i>Silų Jonukas.</i> Ar Kristus vien žmogus?.	312
17.	Klausimai ir atsakymai.	314
18.	<i>Lakšutė.</i> Moterų mados!	316
19.	<i>Hoffmann.</i> Jaunimo šokiai.	316
20.	Iš katalikų pasaulio.	317

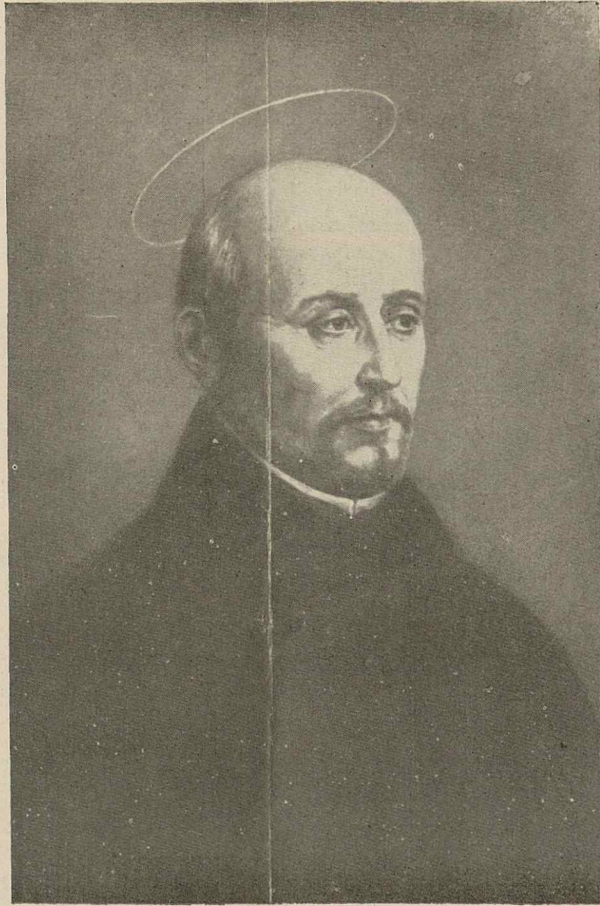
Šv. Ignacas iš Lojolos (1491-1556).

Šv. Ignacas gyveno audringais Liuterio reformacijos laikais. Liovēsis tarnauti pasauliui, jis visa savo siela pasišventė plėsti Dievo Karaliją pasaulyje ir jis tapo vienas pačių didžiausių apaštalų paskutiniaisiais laikais. Jo įkurta Jėzaus Draugija yra dabar pats didžiausias vyrų vienuolynas pasaulyje. Jėzaus Draugija toliau tęsia šv. Ignaco apaštalavimą.

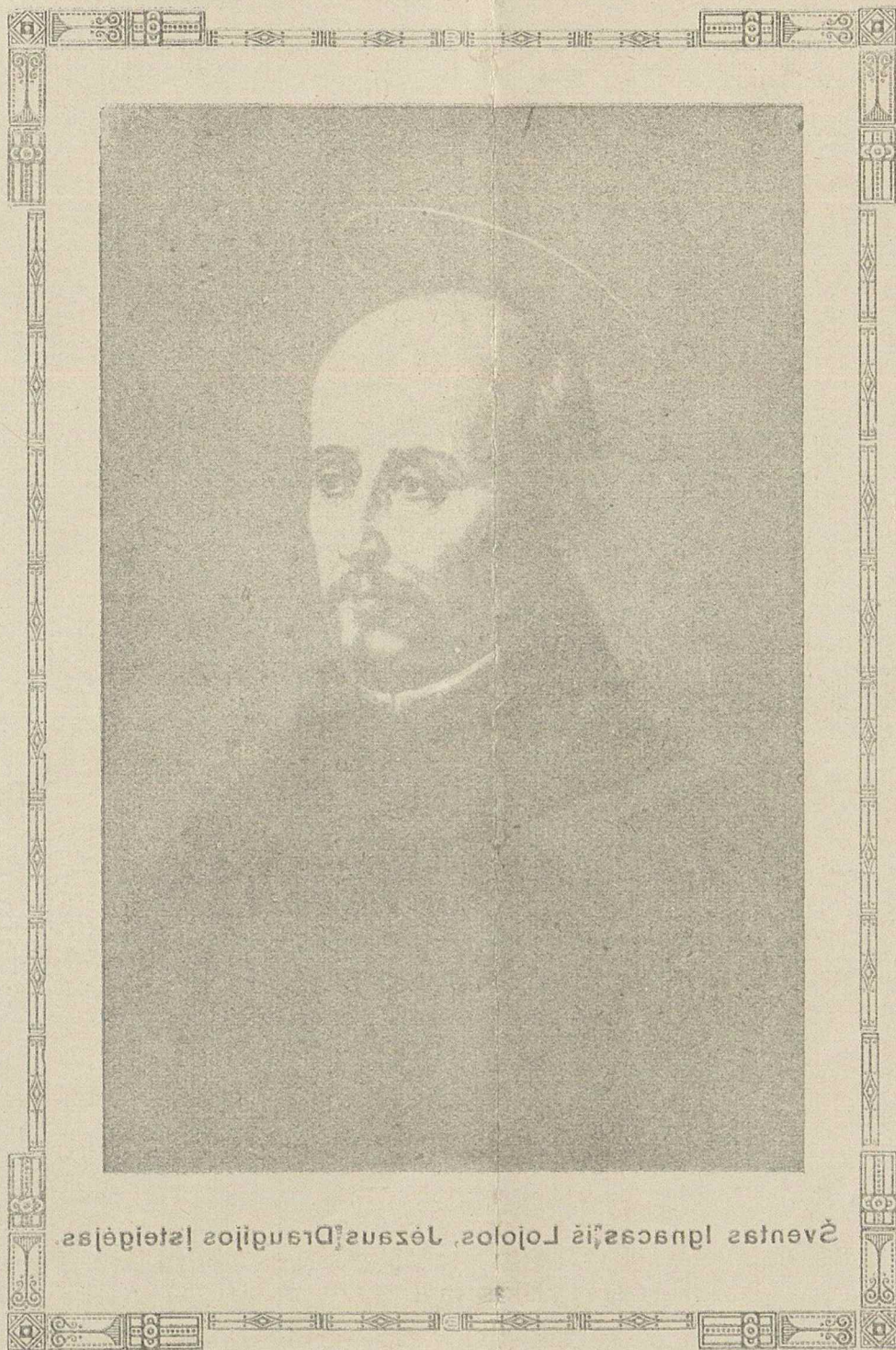

*Jei ko nors kasštimei reik
förmön „Viskas Biūrai“ eik*

Kaunas, Laisvės Alėja 50. Tel. 987.

Šventas Ignacas'is Lojolos, Jėzaus'Draugijos Įsteigėjas.

1926 m.

Nr. 10.

Lapkričio mėn. intencija.

Šventojo Tėvo paskirta ir palaiminta.

Auklėjimas misijonierių stbmeldžių kraštuose iš tenykščių krikščionių tarpo.

Mes priklausome prie didžios Draugijos, prie katalikų Bažnyčios, kurią Kristus įsteigė ir kurią Jis taip mylėjo. Bažnyčia geriausia mūsų Motina, kuri rūpinasi savo vaikais, daro visas pastangas, norėdama patraukti žmones prie Dievo, įkvėpti jiems dorą gyvenimą ir iš šio žemės ištrėmimo nuvesti juos į amžinąją tėvynę. Kiekvienas geras vaikas myli savo motiną, kiekvienas geras katalikas myli savo Bažnyčią ir persiima jos rūpesčiais, kovomis ir vargais.

Vienas didžiausių Bažnyčios rūpesčių yra atversti stbmeldžius į tikrąjį tikėjimą ir suteikti jiems išganymo priemones. Stbmeldžių yra labai

Lapkričio mėnesio Globėjas šv. Juozafatas Kuncevičius — Lapkričio mėn. 14 dieną.

Tą dieną M. A. nariai, priimdami šv. Komuniją gauna visuotinius atlaidus.

Juozafatas Kuncevičius gimė Volinijoje iš tėvų katalikų unitotų, 1580 metais. Vaiku būdamas mielai klausydavosi, kaip jo dievota motina pasakojo jam apie Kristaus kančią, ir tokia karšta meile užsidegdavo Kristui, tarytum jo jaunutė širdis būtų perverta meilės vilyčia. Degdamas Dievo meile jis visai atsidavė maldai ir geriems darbams. Stebėjosi juo kiti jaunuoliai, kuriems jis švietė savo kilniu pavyzdžiu.

Turėdamas 20 metų Juozafatas įstojo į bazilionų vienuolyną, kame didžiais žingsniais siekė šventumo. Vaikščiodavo basas net šaltas žiemas. Mėšos niekuomet nevalgė. Nešiodamas žiaurią ašutinę, darė sunkias atgailas. Skaistybę, kurią nuo jaunų metų aukėjo Dievo Motinai, išlaikė nepalietą. Jo dorybių ir mokslo garsas veikiai paplito po visą kraštą ir jis, kad ir nenorėdamas, buvo paskirtas Byteno vienuolyno vyresniuoju. Netrukus jis buvo perkeltas į Vilnių, kame buvo paskirtas archimandritu šv. Treybės vienuolyno, kurį buvo sureformavę tėvai Jėzuitai, o pagaliau, didžiam tikinčiųjų džiaugsmui, jis tapo paskirtas Polocko arcivyskupu.

Tapęs arcivyskupu nieko nepakeitė iš savo pirmesniojo aštraus gyvenimo būdo, tik dar stropiau ėmėsi darbuotis sau pavestųjų avelių išganymui. Energingai remdamas Bažnyčios vienybę, visomis pajėgomis dirbo, kad stačiatikiai, metę šalin savo klaidas, pasiduootų šv. Petro įpėdiniams Ryme. Savo pamokslais ir raštais, kurie pasižymi dievotumu ir mokslu, niekuomet nesiliovė gynęs šventojo Tėvo nuo šmeižtų ir nelemtų priekaištų. Jis suvaldė pasaulinius didikus, kurie savinosi vyskupo valdžią ir Bažnyčios turtus. Sunku ir pasakyti, kiek stačiatikių sugrąžino į katalikų Bažnyčią. Atsidavęs labdarybės darbams, jis statė prieglaudas, vienuolynus ir rėmė kiekvieną katalikišką darbą. Neturtėlių šelpime buvo nenuilstamas: nebeturėdamas kuo sušelpiti vieną vargingą našlę, užstatė savo vyskupišką apsiaustą.

Tie šventojo arcivyskupo darbai erzino stačiatikius, kurie pradėjo ieškoti progos jį nužudyti. Savo nužudymą Juozafatas išpranašavo, sakydamas liaudžiai pamokslą. Taigi, kada šventasis, lankydamas bažnyčias, atvyko į Vitebską, stačiatikiai užpuolė namus, kuriuose jis apsigyveno: eidami į namus užpuolikai išžudė ištikimus tarnus, jei tik kuris jiems pasipainiojo. Šventasis, sužinojęs dalyką, pats išėjo prieš savo žudytojus ir maloniai prakalbėjo: Vaikeliai, kam žudote mano tarnautojus? Jei ką nors prieš mane turite, štai aš. Žudytojai puolė ant jo, mušdami, kapodami ir badydami durtuvais ir pagaliau pribaižę jį kirviu įmetė į Dauguvos upę. Tai buvo 1623 m. lapkričio mėn. 12 dieną.

Šventojo kūnas, apsuptas stebuklingos šviesos, iškilo iš upės į paviršių. Lietuvos valdžia sugaudė žudytojus, kurie atsi-

žadėję stačiatikystės buvo nubausti mirtimi. Per šventojo užtarima pradėjo darytis daug stebuklų. Netrukus Popiežius Urbonas VIII paskelbė jį palaimintuoju, o vėliau Pijus IX — šventuoju. Leonas XIII tą karštą bažnytinės vienybės gynėją paskelbė ypatingu katalikų unijotų globėju.

Pritaikymas. Šv. Juozafatas gynė šventąjį Tėvą nuo šmeižtų ir puolimų. Jis tikrai mylėjo Bažnyčią, kurią ir patsai Kristus mylėjo. Sekdamas jo pavyzdžiu mylėsiu ir aš savo Motiną Bažnyčią, neklausysiu šmeižtų ir puolimų ant jos: kaip ištikimas sūnus gerbsiu ir mylėsiu Bažnyčios galvą, šventąjį Tėvą.

Takelis prie kryžiaus.

Myliu takelį į giružę,
Kuri saulelei tekant ūžia
Tylias gaidas dainų.

Klausiausi jų slaptingo aido,
Kuris manęs nuo jo nebaido;
Dažnai į ten einu.

Girelėj — kryžius samanotas.
Jis nedailus, neapdainuotas,
O taip delto brangus!

Kai sielą skausmas man sugėlė,
Žvelgiau į jį — ir ašarėlė
Šviesi, kaip pats dangus,

Riedėjo per kraštelį veido,
Ir kažin kas tada neleido
Man liūsti už visus...

Iš čia maldelė tankiai kilo
Aukštyn, aukštyn pro žalią šilą,
Pasiėkdama dausas.

Pažvelk viršun. Plati mėlynė,
Neišmatuota, bekraštinė
Sujudins tau jausmus!

O Kristaus Kryžius simbolinis
Tau nuramins skausmus krūtinės
Ir būsi vėl ramus.

Pakilk minčia. Nes Idealą,
Kurs be ribų, pradžios ir galo,
Matysi, nors protu.

Ir plauks maldelė iš krūtinės,
O sieloje nusiramins
Linksmesnis būsi tu.

J. Jakutis

Jėzus nori būti su mumis.

Kokia laiminga permaina turėdavo įvykti tų prispaustųjų sielose, kuriuos pats Jėzus vaikščiodamas Judėjos keliais suramindavo ir palinksmindavo.

Koks begalinis džiaugsmas pripildydavo Jeruzalės, Naimo ir Betanijos gyventojų širdis, kurie sutikę Jėzų pareikšdavo Jam savo vargus ir sielos prispaudas ir tuoju būdavo suraminti.

Mes esame panašūs tiems laimingiesiems. Mes irgi sutinkame Nazareto Jėzų mūsų altorių tabernakuluose.

Jis ten yra pilnas gailestingumo! Jei tik pilnai suprastumėme, kas per laimė yra turėti Jėzų tokiu artimu draugu šiame ištrėmime. Atsiminkime, kad kai Jis mus laimina, Jo dieviškosios rankos šešėlis krinta tiesiai ant mūsų galvos.

Taip, Jėzus yra arti prie mūsų vargingų sielų. Jo visuomet atvira Širdies žaizda pasakoja Jam apie žemę ir Ji, beklausanti dangaus chorų giesmių, palenkia klausyti ir maldų balsus, kylančius nuo šios ištrėmimo žemės.

Jis nusizemina iki pat mūsų menkumo bedugnės, nes trokšta mūsų sielų. Eikime ir mes į Jo Širdies gelmes ir pasislėpkime Joje!

Būdamas Ostijoje, trokšta būti apsuptas žmonėmis. Dažnai Jis šaukia ir kviečia, bet Jo balsas tyruose pranyksta, meldžiasi, bet Jo malda išsiblaško tyloje; skundžiasi, bet Jo nedėkingi sūnūs, per savo kvailas dainas ir linksmybes negirdi to skundo.

Dievas-Žmogus pramatė tą nedėkingumą ir apleidimą, paragavo jo kartybės, pašvęsdamas pirmą kartą Eucharistinę Duoną. Bet Jo Širdis neabejojo, nes matė ir jus, Jūsų ištikimas sielas, atliekanti prieš Altorių ramybės ir pergalės maldas. Jūs, kurie atėjote sudrumsti nuobodžią Jo meilės kalėjimo tylą, norėdami suraminti Jo Širdį, palengvinti Jo vergiją, klausykite:

„Aš jus laiminu — sako Jis jums — nes kai aš buvau alkanas, jūs, nutraukę sau poilsį, atėjote su manim meilės pasidalinti! Jūs esate mano, nes kaip aš buvau ištroškęs ir visų apleistas, jūs atėjote mane paguosti, davėte man savo ašaras. Jūs prispaudžiu prie mano sužeistos Širdies, nes jūs atėjote pas mane ieškodami laimingos draugystės.

Įš tiesų sakau jums, kad jūsų vardai bus visada įrašyti kraujo ir ugnies raidėmis mano Širdies gelmėse, Kuri jus myli.

Ilsėkitės mano Širdyje, kaip aš ilsiuos jūsiškėje, mieli mano vaikeliai!.. Kai aš buvau vienas ir užmirštas, jūs mane aplankėte; kai buvau nuliūdęs, jūs mane suraminote, paguodėte, ir tiek kartų perlauzėte šaltumo ir abejutiškumo (indiferentiškumo) ledus, kurie dažnai apsupa mano kalėjimą; tai kaip aš labiau galiu mėgti angelų giesmes, už jūsų sugraudintos ir prispaustos širdies atodūsius, kai ji reikalauja poilsio ir ramybės mano Širdyje?

Štai ta Širdis, pilna begalinio gerumo, nori gydyti jūsų žaizdas: imkite ją, ji jums priklaus! Vien tik Aš dievišku gerumu galiu suraminti suskurdusią žmogaus širdį. Aš temoku tik išgydyti giliausias jūsų širdies žaizdas, neabejokite! Eikite, eikite pas Mane! Tik aš suprantu, kai skauda sielą, kai visi apleidžia ir kai broliai tampa priešais: ateikite, ateikite verkti su manimi, o tikrai būsit suraminti!.

Atverkite man savo sielos žaizdas, aš gi jus priimsiu ir įleisiu į mano Širdies žaizdą. Skubėkite pas mane jūs, kurie nuo pat jūsų gyvenimo aušros verkiate ir kenčiate ištėmimą... Lai kas yra trumpas ir nyksta lyg šešėlis, dangus gi amžinas...

Skubėkite pas mane jūs, kurie alkstate meilės ir teisybės. Būkite drąsūs, kelkitės iš savo netobulybių ir drąsiai kovokite gyvenimo kovą. Imkite ir valgykite gyvybės Duoną, mano Eucharistiją, ir būsite tvirti mano Širdies rojuje.

Aš esu kaliny, jūs gi atėjote manęs aplankyti. Nepalikite manęs. Padarykite mane jūsų mylinčių širdžių tarnu.

Štai valanda, kurioje žmogaus sūnus bus išduotas! (Mat. XX VI. 45). Ar ne ieškoti manęs atėjote pas šį altorių? Prisiartinkite: Aš esu Jėzus Nazarenas! Štai mano rankos, jums jas pavedu, surakinkite jas stipresnės, nenugalimos meilės pančiais; taip pat imkite ir mano Širdį, tebūnie ji visuomet jūsiškių tarnautoja ir ramintoja.

Paskui eikite į pasaulį, darykite, kad visi pažintų mano meilę ir atsidavimą, kuriuo jiems pasiaukojau. Pasizadėkite... Tęgrįžta kada nors tas nelaimingas pasaulis prie manęs, kuris taip trokšta ramybės ir jos neranda. Veskite prie manęs daugiau sielų, pažadinkite jose dažnos Komunijos troškimą. Aš esu Jėzus, tai yra Išganytojas... Aš ypatingai tiems atėjau, kurie reikalauja atleidimo, pasigailėjimo ir begalinės meilės. Visiems parodžiau gyvybės ir sveikatos šaltinį—mano Širdį, kuri viską atleidžia: Aš esu Dievo Atleidimas.

Taip, eikite pas mane visi... Longinas atvėrė mano Širdį, Aš šaukiu į tą žaizdą visus: teisinguosius, nusidėjėlius, nedėkinguosius ir prispaustusius teikdamas visiems amžinosios laimės priebėgą. Žinokite, kad tai Širdis jūsų Dievo, kad Jos plakimai, vien gerumas ir gailestingumas, kad tai Širdis jūsų vyresniojo Brolio. Ji jums palikimas, jūsų turtas, niekas iš jūsų Jos neatims.

Jūs, kurie reikalaujate meilės, ateikite, ateikite pas mane! Aš esu meilės Karalius, kuris sau pasilaukau erškėčius, jums gi suteikiu nepalyginamas linksmybes... ateikite ir užgesinkite savo troškulį!.. Mano Širdis yra gyvojo vandens šaltinis, kuris nuteka iki amžinojo gyvenimo. Ateikite ir paveskite man savo širdis.

Meilingiausias Kaliny, surakink Tu mūsų sielas, kurios nori su Tavimi džiaugtis Tabernakulo tyla. Jos Tave prašo, kad amžinai jas laikytum prie savęs... nori kalėti kartu su Tavimi iki pat mirties, savo kaliniu trokšta turėti Tavo Širdį.

Jėzaus Širdie, būkie Eucharistijoj sielų šventumas ir jų dangus! Būk jų meilės rojumi! Būk jų viskas! Taip, Viešpatie, šv. Komunija nugalės viską, nugalės visą žemę su meilingąja Eucharistijos visagalybe.

Būkrie visų širdžių Karalius. Tabernakulo tyla tebūnie pertraukta garbės himnu, kylančiu iš šeimynų, tautų ir valstybių krūtininių. Tegu visa žemė pažįsta Tavo gausų atpirkimą.

Vertė G.

Sveika Jūrų Žvaigždė!

Žvaigžde savo Tave vadina jūreivis,
Už vadą sau ima Tave pakeleivis:
Širdis kiekviena turi viltį Tavy,
O, Motina Viešpaties, mūsų didi!

Gražiai ir teisingai žmogaus gyvenimas mėgstama palyginti su plačiomis trukšmingomis jūromis, kuriose audros siaučia ir bangos grumiasi. Ir iš tikrųjų, kaip mažas laivelis yra mėtomas tarp jūros žiaurių vilnių, taip ir mes esame mėtomi tai šen, tai ten po bangas sukilusių aistrų. Bet kaip jūreivis audringame vandenyne, kuriame yra bedūžtas jo nelaimingasai laivelis, nudžiunga ir susiramina netikėtai išsvydęs užtekant spindinčią žvaigždę, kuri turi jį nuvesti į laukiamą uostą, taip ir mes galime pradžiugti šioje nelaimių jūroj ir atgauti dvasios, žinodami, jog ir mums spindi kilni žvaigždė, kuri gali mus įvesti į amžinąją laimę. Ši gi nemirštamoji žvaigždė užtikrina mums viltį ir laimę: jos suraminą spinduliai išsklaido laiks nuo laiko mūsų sielos audras, suteikdami žmogui šviesą, ramybę ir vadą. Ir mes tūkstantį kartų esame laimingi, kai tarp šios vargingos pakalnės vėsulų, pakėlę akis į dangų, išvystame šią šviesiąją žvaigždę! Matome Mariją!.. O, taip, Mariją... Marija (jos patsai vardas sako) yra jūrų žvaigždė, kurios maloni ir brangi šviesa parodo audrų pabaigą!.. Ji yra ta kilnioji žvaigždė, gimusi iš Jokūbo, kurios spinduliai apšviečia visą pasaulį, kurios blizgėjimas spindi danguje, pasiekdamas visas žemės vietas, apšviesdamas savo dangiška šviesa labiau protus ne kaip kūnus¹⁾.

Ji yra aiškiausia ir gražiausia žvaigždė; ne be reikalo užtekėjus ant šių plačių ir didžiųjų vandenynų, spindinti savo nuopelnais, apšviečianti visus savo pavyzdžiais.

Toji žvaigždė yra Viešpaties sutverta šventai Bažnyčiai apšviesti tarp šios žemės tamsumų. Kaip Marija atliko tą taip kilnų uždavinį, gana aiškiai parodo istorija, ta tautų mykytoja. Tat ir dirstelkim į ją...

Nusileidus teisybės saulei už kruvino Golgotos aki-račio, Jūrų Žvaigždė nenustojo skleidus savo saldžiausius spindulius į šį pakitėjusį pasaulį.

¹⁾ Sako šv. Bernardas.

I šią Žvaigždę kreipdavosi Apaštalai, Evangelistai, ir pirmieji jų sekėjai, prašydami Jos užtarimo. Ji drąsino apaštalus skleidžiant po pasaulį Evangelijos žodį; iš Jos semdavo apaštalai ir tą džiaugsmo bei ramybės dvasią, kuri yra taip geras įrankis stabmeldžiams atversti.

Kuomet pririekdavo išnaikinti kilusias klaidas ar persekijimus kęsti, Bažnyčia visuomet šaukdavos šios Žvaigždės pagalbos ir po taip kilnios vadovės priežiūra matėme visad daugomą laivelį, laimingai pasiekiant uostą.

Šioji Žvaigždė atstūmė įdūkusius turkus Popiežiaus Urbano II laikais; Ji užtarė spaudžiamą Bažnyčią Grigaliaus XI laikais; Ji užgydė žaizdas, kurias schizma per penkiasdešimt metų buvo padarius Bažnyčios krūtinėje — Bonifacijaus VIII laikais; Ji nuramino baisius vėsusius daužančius krikščionybę Popiežiaus Povilo II laikuose. Ir jei nedidelė krikščionių kariuomenė išvaikė XVII-me amžiuje pas Vienos mūrus apie tris šimtus tūkstančių turkų — tai tik Jos dėka. Garsusis Sobieskis, didžiadvasis tos kovos karžygis, labai užtariąs savo tikėjimą, sušuko: „Pirmyn, nes vadu turime Mariją!“

Ir kaip visai Bažnyčiai, taip lygiai ir kiekvienam tikinčiam yra vadovu šv. Panelė, nes Ji mato visus mūsų reikalus ir su gailėstinga meile mums teikia pagalbos.

Kas gali pasakyti, kiek šviesos spindulių nužengia ant kiekvieno žingsnio iš šios Žvaigždės, kad apšviesti žmonių mintis, sumažinti baimę dėliai amžinosios laimės, kaip tai šv. Teresei, šv. Sebastijonui Valfre; parodyti kelią tam, kurs suklydęs yra, kaip tai Marijai Aigiptietei, kuri per Ją įėjo į malonės šventyklą?

Kas gali išskaičiuoti malones, suteiktas šaukiantis šios Žvaigždės pagalbos? Kiek aklų, Jai tarpininkaujant, atgavo regėjimą, kurčių — girdėjimą? Kiek asmenų yra dėkingų Marijai už jų sugrįžimą iš ištrėmimo? Kas gali žinoti kiek naujų Juozapų išsigelbėjo iš didžiausių pavojų per Jos užtarimą?

Bet kas išskaičiuos Marijos nuopelnus taip gausiai dalinančios malones? Gana aiškiai kalba apie Ją tos bažnyčios, koplytėlės, altoriai, kurie buvo ir yra statomi Jos garbei. Apie tai kalba daugelis dėkingumo paminklų pastatytų tai Didžiai Mokytojai — Motinai. Kalba ir tos stebuklingos vietos, kurių sienos žėri paveikslais, ir aukso širdimis iškabintomis tų, kurie išsigelbėjimą iš pavojų ir savo sveikatą rado.

Pagaliau ar yra kas, kurs savo gyvenime nebūtų patyręs, ir tai ne vieną kartą, Marijos, Tos Jūrų Žvaigždės, gerumą ir prielankumą?

Taigi teisingai galime sakyti, jog ši paslaptingoji žvaigždė yra mūsų laimės ir palaimos užtikrinimas. Ji ir dabar neveluos išblaškyti tamsybių galybes ir vadovauti laimingai per sukilusias šio gyvenimo audras iki pat dangiškam krantui.

Dabartinėje mūsų skausmingoje gadynėj, kai Dievas savo apvaizdos paslapytse dar leidžia, kad Bažnyčia būtų persekioja-

ma — ne, nenustokime drąsos, nes šv. Panelė pasirodo Krikščionių priebėga! Stipri ir galinga yra Jos pagalba prieš šėtono užpuolimus, Jos ranka viską nugali.

Ir šiais laikais Bažnyčios priešai bus sutrinti per Marijos užtarimą: kovos persimainys į pergalės, persekiojimai į triumfus!..

Bažnyčios reikalai buvo Popiežiaus Pijaus IX pavesti į Marijos rankas. Tat ir mes glauskimės po vėliava Nekaltai Pradėtos šv. Panelės, ir susijungę melskime Ją, kad nevėluotų atstumti klaidų įsiutusias bangas... Eikime pas Jos altorių ir su pilnu pasitikėjimu, Jai tarkime O Jūrų Žvaigždė! į žemę nelaimių prispausta, šią žemės pakalnę, savo spindulius skleisk. Pažvelk į Lietuvą, tą šalį mūs brangią, ramybės ir laimės dienas Jai suteik.

J. N-tis.

Pažvelk...

Pažvelk į dangų į žvaigždyną
Gilioj vidurnaktyj tenai —
Išvysi aukso skruzdėlyną,
Iš kur jis rodos, ar žinai?!

Pažvelk į plotį begalinį
Jūrų linguojančių, plačių,
Išvysk kiekvieną gyvūnėlį
Gelmėj giliųjų vandenų.

Pažvelk į pievą prisagstyta
Margais žiedeliais į laukus...
Išvysi grožį nematytą!
Ar abejonių tau bebus,
Kad Dievas visą tai sutvėrė,
Kad Jis valdovas jų visų?!
Paimk nors vieną menką gėlę
Joje surasi daug žinių.

Tiktai mokėk, mokėk svarstyti,
Mokėk užklausti pats savęs,
Tada tikėk, kad ji menkutė
Tave prie Dievo tuoj nuves.

Tas šiandien netiki į Dievą,
Tas nesupranta Jo kelių,
Kas eina be minties į pievą...
Kas ten neranda Jo darbų.

Kas klauso tų žmonių klaidingų,
Kurie puikybės kupini,
Nenor prieš Tąjį nusilenkti,
Kurio darbai nepaprasti!

27-II-1926 m.

L. B.

Dvasinio gyvenimo dienynas.

Pasaulio atnaujinimas.

Sausio 5 diena.

„Nes taip Dievas pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų“ (Jon. 3, 16). Įsivaizdink, begalinės šventenybės, begalinės tobulybės Dievas, kurs nieko iš kūriniių nereikalauja savo laimei, bet gi pasigaili sugedusio pasaulio ir eina jo išvaduot iš tamsybių galybės. Tai yra neapsakomos meilės vaisius. Ir Kristus atnauja žemės paviršių. Dar daugiau, Kristus išbarsto čia ant žemės nepaprastos meilės kibirkštis, kurios atkarčiais užsiliepsnojo kilnių asmenų širdyje. Visais amžiais atsiranda pasaulio gaivintojų.

Apašalai. Koks jų uolumas skelbime žmonijai dieviško mokslo! nes jie žino, jog įstatymų mokytojai bus vadinami didžiais Danguo Karalystėj (Mat. 5, 19). Ogi šv. Pranciškus Asyžietis, šv. Benediktas, šv. Ignacas Lojola, Orleano Mergelė ir daug kitų žmonijos apaštalų? Visi jie degė meile ir pasišventimu visuomenės labui ir išganymui. Simtai ir tūkstančiai žuvo žmonijos atnaujintojų, bet jų vieton stojo nauji pulkai Kristaus kareivių, nes juose liepsnojo meilės ugnelė. Jie nebijojo vargo, kentėjimų, persekiojimų ir mirties, nes jie klausė savo Vado žodžių: „Sakau gi jums, mano prieteliai: Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau nebegali padaryti. Aš jums parodysiu, ko turite bijoti: Bijokite to, kurs užmušęs turi valdžios įmesti į pragarą. Beje, sakau jums, to bijokite“ (Luk. 12, 4—5).

Grįžkim į šiuos laikus. Argi dabar nereikia žmonijos gaivintojų? Juk dabartinis pasaulis savo išorine civilizacija, su savo materializmu ir jausmingumu bei palaidumu stovi ant pražūties kranto. „Žiauri kova dėl būvio nūn laiko žmonių pajėgas tiek įtempusi, kad dauguma vien apie materialius dalykus temąsto, o todėl aukštesnieji gyvenimo tikslai esti pamirštami. Be to, plačioj visuomenėj reiškias kažin koks nervingas malonumų ieškojimas. Visos mintys sukas apie tai, kad kiek galint daugiau sau gyvenimo smagumų davus“¹⁾. Dabar pamirštama, jog „pasaulis praeina ir jo pageidimas; kas gi daro Dievo valią, pasilieka per amžius“ (1 Jon. 2, 17).

Pažvelkim į šių dienų valstybių, tautų ir atskirų asmenų ir šeimynų santykius. Jei ne visur karai, peštynės, nesutikimai, tai nerasi ir tikros taikos. Vien paviršutinumas, veidmainiavimas, vieno sakymas, kito darymas. „Mums trūksta meilės, doringumo, ištikimybės kitokiam geresniam pasauliui. Visuose gyvenimo santykiuose mes nuolat tarp savęs žiauriai kovojam. Pašaukime, šeimynoj, net ir meilės dalykuose neapkenčiama ir pavydima, teisiama ir pašiepiama, ir tai viešai ir iš pasalų. Vieni svarsto apie kitų sutvarkymą, sukeltas įnirtimas nesuvaldomai kyla ant

¹⁾ Dr. F. Savickis — J. Lomanas, t. p. 5 p.

kitų. Oras užkrėstas melais. Viskas atrodo svarbesniu už sielos išganymą. Ir iš tiesų, jeigu neatsiras vėl kankinių ir šventųjų, pranašų ir išpažintojų, tai mūsų kultūra nueis Ninivos ir Babelio keliais, ir nieko daugiau nebeliks, tik akmenų šmo'ai tarp žolės stiebelių ir tarp nesuskaitomų pelenų dulkių, pasidariusių iš tų bedieviškų ir šaltų knygų, kurios šiandieninius žmones atitraukia nuo gyvenimo vandens ir stumia į individualaus ir kolektyvio asmeninio dievinimos dykinę²⁾.

Argi dar abejočiau, skaitydamas šiuos protestanto žodžius, apie reikalą stoti į pasaulio atnaujintojų eiles. Ir neprivalau bijot, kad aš esu menkas žmogelis. Kiek galėsiu, tiek darysiu; ko nebepajėgsiu, Dievas padės. Malonu žmonijos išganymui pavargti! Tik drąsiai, o Dievas padės.

Byras.

Atsiminimai.

O gražieji aušros spinduliai, delko vėluojate, kodėl aš jus taip myliu? Sugriškite jūs čion, malonieji, kame švelnusis pietų vėjelis niekad vos nedvelkia, nei gėlės nepažysta, jei nėra aplaisytos žmogaus ašaromis.

Metai jau prabėgo. Mėnulis siuntė savo tylus spindulius baltos Alpių viršūnės linkui, o vakaro varpų gaudimas aidėjo po laukų tylumą.

O kailių naktie! į kuriuos paslaptingas aidas nuo amžių atsimuša, traukei mane nuo pat aušros pas Dangaus Karalienę, kad padėčiau Jai vainiką, nupirktą už mano skausmo turtus.

Keliauninke, kurs atsiskyręs keliauji per tas aukštybes, išliek meilės ašaras tose šventose saldybėse, mylėk ir viltį turėk... Nors gal šalta ir mirus tavo širdis, aš ją uždegsiu mano dvasios liepsna!

Pas tave atėjau, Marija; paslaptinę džiaugsmą jautė mano širdis, o nesuprantamos dangaus giesmės, sužadino manyje neribotą džiaugsmų troškimus. Sveika visų garbinamoji, kuri erškėčių keliais vėdi į amžiną tėvynę!

Kadaise verkdamas Tau pasakojau liūdnąją istoriją, ir lijo ant manęs Tavo skaisčius malonės spinduliai, kurie vedė laisvėn mane ir nuo tada tikrais mokslais maitinau savo dvasią.

Mergaitė, tavo žėrintis žvilgsnis, tavo meili šypsena tezen-gia vien į Marijos širdį! Ir dora tavo žibės žemėje pilniausiu savo gražumu.

Saulei leidžiantis aš Ją mačiau ir visuotinoj tylumoje pagerbiau. Pas tą šaltinį savo troškulį nuraminau; Ji žmogui alsuojant nė nesijudind, bet visuomet žiūri į dangaus mėlynę.

Nušvietė mane Jos gražioji išvaizda! Jaučiau širdy naujus plakimus ir žvilgsnį paskubinau prie Jos altoriaus, nes buvo prižadėjęs man neapsakomus suraminimus.

²⁾ Dr. Fr. W. Foerster, Weltpolitik und Weltgeiwissen, 8—9 pp.

Taip pat mačiau vieną atbėgantį Tave, kaip į kokią puotą, į kokius šokius; bet jo akys, o Marija, neatšvietė Tavo akių liepsną, ir jo ausys neišgirdo Tavo malonios kalbos.

Švelni, mandagi piemenaitė, pavasario grožybėje nupins Tau iš įvairiaspalvių žolynų vainiką, o Tu būsi jai nekaltybės skydu, kad ji taip neišnyktų, kaip kvepiantys kvepalai.

Tavo sūnus apsupsi angelais; mūsų sielose atgimdysi meilės jausmus, o iš dangaus ir nuo žemės kils Tave garbinančios giesmės.

Iš džiaugsmo atkreips savo akis pakeleivis, garbindamas Tavo vardą: ir sustos klausytų girios žvėrys.

Pas duris paprastos bakužėlės, tirštėjant juodiems debesims, žemdirbys atsiklaupęs mels Tave, kad užlaikytumei derlingus jo laukus.

Ir Tu, kaip vaivorykštė, pasirodysi aukštame danguj, o Tavo spinduliai apšvies virpuliuojančias jūras.

Kaip saulė kad kyla iš raudonos aušros; kaip gėlė kad išauga tarp pievos žolių, ir Tu panašiai žibėsi tarp Tave mylinčių.

Ir išmokinsi kilnios dorybės: gailestingumas ir prisirišimas prie Tavęs bei meilė padarys didžia mūsų sielą.

Marija, aš Tave melsiu aušrai tekant ir kai saulė švies; aš Tave papuošiu gražiais atsiminimais, kad paskutinis mano atdūsis būtų ramus ir nusiblaivinęs.

Vertė J. Nor-tis.

Mergaitės sielos gyvenimas.

Pasinaudodami Hoffmannu ir kitais rašytojais, paduosime keletą žinių iš mergaitės sielos gyvenimo. Tos žinios gali būti naudingos pačioms mergaitėms, jų auklėtojams ir jų dvasiškiems vadovams.

1. Žinoma yra, kad apskritai moterų sielos gyvenimas skiriasi nuo vyrų sielos gyvenimo. Gabumais moteris gali lygintis su vyru, bet jos dvasios linkimas paprastai turi kitokią kryptį ir kitokį veikimo lauką.

a) Moters mąstymas ir pažinimas yra daugiausia intuityvus: ne tiek šaltu protavimu ji pažįsta, kiek tam tikru įžvelgimu ir atjautimu. Švelnesni įspūdžiai daro jai gilesnės įtakos. Ji pigiau pastebi kas gražu ir pritinka. — Vaizduotė dirbuojasi greičiau ir gyviau, ji lengviau riša naujus vaizdus ir pastebėjimus su senaisiais patyrimais, apima daugiau atskiras dalyko puses ir smulkmenas, negu visumą.

b) Moters jausmai galima pigiau ir giliau sujudinti negu vyro. Jausmai ir atjautimai pas ją yra turtingesni, didesnis sugebėjimas jeiti į kiltų jausmus ir padėtis. — Tačiau jie greičiau seka po kitas kito, greičiau keičiasi. — Dėka gilesniam jos sugebėjimui atjausti kitų padėtį kyla joje užuojauta, gailestingumas, pastanga pagelbėti kitam.

Ypatingi jausmai: atsidavimas, reikalas kuo nors pasiremti, stipresnis prielankumas arba neprielankumas kitam; pas ją mažiau tėra stiprus garbės ir teisės atjastimas, jei kame dalyvauja jos meilė ar neapykanta.

Jausmų stiprumas: pas ją yra didesnis jausmų karštumas ir gyvumas, — didesnė jausmų įtaka vaizduotės pasauliui, kurs pigiai gali vesti prie įsivaizduojimų ir savęs apvylimų, — didesnė jausmų įtaka valios norams ir veikimams tiek gerame, tiek ir piktaime.

c) Moters valia bei norėjimas yra stipresnis ta kryptimi, kurion yra palinkę jos jausmai. Vienintelis jausmingas motyvas arba pagrindas sugriauna šimtus protinių įrodymų. Todel moteris neretai pasiduoda šios valandėlės įspūdžiams, taip kad, vietoj laikytis tvirtų principų bei dėsnių arba protingo apgalvojimo, ji visą savo pasielgimą tvarko sulig tos valandėlės įspūdžiais. Vis dėlto dora moteriškė, dėka savo įžvelgimo galiai, neretai tikriau suvokia tai, kas gera ir tikra, negu nevienas vyras po ilgo mąstymo. Už tai tokia moters būdo savybė silpnesnės ir lengvapėdiškas moters neretai įveda į dideles nelaimes.

Tokie maž daug yra bendri moterų sielos gyvenimo bruožai.

2. Mergaitės sielos gyvenimas bręsdamas eina šiek tiek tuo pačiu keliu kaip ir jaunikačio; bet kadangi vyro ir moters tikslai yra skirtingi, tai ir jos sielos gyvenimo plėtotė pareiškia žymesnių skirtumų tiek kūno gyvenimo, tiek pažinimo ir jausmų srity.

a) Kūno atžvilgiu mergaitės augimas neša perversmų: žymų visų kūno dalių keitimasi, kurs greičiau dedasi, negu pas berniukus. Širdis ir arterijos (kraują gaminančiosios gyslos) taip greitai turi kitėjimus, kad ir jų veikimas gali būti stipriai kiudomas. Galvos skaudėjimas bei migrena neretai liudija pasikeitimą indų prasiplėtime; negalėjimas miegoti pasikeičia mieguistumu, godus ēdrumas apetito stoka. Išblyškimas, šalčio jausmas, pabodas kūno ir dvasios veiklumui yra dažni to amžiaus pasireiškimai.

b) Sielos padėtys tame amžiuje kenčia visokių įtakų iš kūno stovių. Kadangi kūno būklės taip dažnai keičiasi, tai ir dvasios stoviai yra labai nepastovūs, taip kad net sunku jie yra nusakyti. Tačiau galima pastebėti šios maž daug savybės:

c) Vaikiškojo būdo keitimos; auganti mergaitė reiškia tam tikro linkimo prie ruošos ir šeimininkavo: ji nori bendradarbiauti, padėti, nori rūpintis drauge su kitais.

d) Į atsibundintį savo jausmų pasaulį ji eina neturėdama dar vidujinio subrendimo ir prityrimo, — todel be kompasio ir vairo, be tikrumo, nekartą tik nujausdama arba nuo kitų įgijusi neaiškų supratimą.

e) Brendimo metais šie yra paprasti apsireiškimai: nekartą ji jaučia didelę drąsą ir entuziazmą, paskui vėl nusvirimą, nuovargį ir rezignaciją slegiant nepaprastiems, naujiems vidujiniams pergyvenimams: nekartą ji yra klaidiame susirūpinime, greit erzinas, yra nepakenčiama, be jokio pamašo yra blogos nuotaikos

ir ūpo blaškoma, staigiai baiminga, be meilės, smarkiai kabinasi ir užsipuola artimesnius žmones, nors jie ir rodo jai širdingumo.

f) Ypatingi jausmai, kurie tokiaime amžiuje pasireiškia: padidėjusi tuštybė, kylanti iš natūralaus reikalo įtikti kitiems ir parodyti savo mažutę asmenybę.

Gėrėjimasis ir džiaugsmas, kurs kyla iš jaunų pajėgų jautimo, iš grožio ir naujumo, kurio laukia iš gyvenimo.

Prislėgimas ir nusivylimas iš nuovargio, kurį atneša augimas, arba ir iš apsvylimo, kad jauni sapnai ir svajonės neišsipildo.

Užsidarymas savy ir vienumo jausmas, kurs kyla iš manymo, kad niekas jo nesupranta.

Užsispyrimas ir priešinimasis senesniųjų įspėjimams.

Svajojimai ir oro bokštų statymas, kurie kyla iš gyvo vaizduotės veikimo ir iš gyvo mąstymo apie ateitį, — ypač jei dar romanų skaitymas prisideda.

Auklėtojas ir vadovas su geru prielankumu turi nurodyti, kaip tie ydingi jausmai reikia nugalėti ir tvarkyti. O ir pati mergaitė turi stengtis save suprasti, nemėginti teisinti savo blogųjų pusių, valdyti ir tvarkyti jas ir nepasiduoti pranykstantiems įspūdiams.

3. Tikėjimo dalykuose mergaičių pusiausvirumas ne tiek smarkiai yra griauinamas, kaip pas jaunikačius. Tai dedasi dėl įvairių priežasčių.

a) Protinis sugebėjimas, kurs vaikystės metais gal buvo pas ją stipresnis negu pas bernaičius, šiame augimo brendimo laikotarpy bepasireiškia regimai mažiau, — arba tepasireiškia tuo, kad ji mažiau rūpinasi protauti, priima dalykus mechaniškai atmintin; o jei eina mokslus, šiame laikotarpy, ji daugiausia mokinaisi atmintinai, giliau dalyko nesuprasdama. O kadangi ji mažiau bejaucia linkimą protauti, tai ji ir tikybos srity mažiau tejaucia kovos tarp vaikystės tikėjimo ir tarp nagrinėjančio proto. Abejojimus tikėjime, kurie vis dėlto gali pas ją atsirasti, dažniausia sukelia išorės aplinkybės, negeri skaitymai ir bedieviška draugystė.

b) Taip pat ir savijauta bei veržimos prie laisvės ne tiek stumia ją į kovą prieš dieviškąjį ir bažnytinį autoritetą, kiek stumia jaunikačius. Priešingai, mergaitė yra daugiau linkusi pasiremti autoritetu, ypač jei ką gero ji mato pas gerbtinus asmenis.

c) Mergaitė ne tiek dažnai yra linkusi prie palaidumo, kurs griauina dorovę. Stipriau išauklėtas religinis jausmas yra jai natūralus dorovės mūras, o pamėgimas maldos ir tikiybinių praktikų pagamina jai didžią antprigimtą dorovės paramą. Todel ir tikiybinis mergaitės gyvenimas mažiau turi pavojų, negu jaunikačio; ji tiki paprastesniu būdu ir daugiau laikosi to, ką įprato vaikystėje.

d) Tačiau mergaitės savumai, kurie yra palankesni tikiybiniam gyvenimui, turi savo tamsiųjų pusių. Tikiybinis gyvenimas lengviau gali nuslinkti ton kryptin, kad ji pasitenkina išviršinėmis tikiybos praktikomis, — gali palinkti prie keistenybių, net prie prietarų. Savotiškas tikėjimo supratimas, ieškojimas kitais

pasiremti, siauresnis akiratis pigiai veda į vienpusiškumą tikybiniane gyvenime, ir ji pradeda apsileisti kitose svarbesniose tikėjimo ir doros pareigose. Neretai atsitinka, kad pasikeitus asmeniškiesiems interesams ir jausmams mergaitė pergyvena gilius pasikeitimus ir tikybinėse pažiuose, nors jos protas nė atskaitos tam nesugeba duoti. Nuomonė apie mūsų laikų mergaitę tikybiniu atžvilgiu nėra palanki. Atsitikus sunkesniai pergyvenimui pasirodo, kad jos tikėjimo gyvenimas nebuvo gilus: jos siela negiliai tebuvo įleidusi šaknis į amžinuosius dalykus, todėl tos šaknys, atėjus smūgiams, lieka išrautos. Jaunikaitis praranda tikėjimą tik po kovos, o mergaitė be kovos. Nors ji daro visokių dievotų lavinimų, tačiau gali atsitikti, kad jos siela yra toli nuo tikro tikėjimo gyvenimo. Tikėjimas, remiamas vienpusiškai auklėjimais jausmais, neišlaiko.

4. Išvados:

a) Veikti vien mergaitės protą yra dažniausiai tuščias dalykas. Reikia dar pridėti štai ką:

b) Pasinaudojant vaizduotės ir jausmų keliu reikia pasiekti jos širdį ir valią. Veikiant jos protą, jausmus ir širdį įduoti jai tvirtą pasaulėžiūrą, stiprius praktiškus motyvus valiai, kurie nėra vien sausi pagrindai, bet ir širdį sujūdina.

c) Palenkti jos vaizduotę, kad ji padėtų jai gerame; kadangi jos vaizduotė piešia daiktus smulkmenose, nurodyti jai gero atskiras puses net smulkmenose, kasdieniniame gyvenime. Iš antros pusės, reikia saugoti vaizduotę, kad nepalinktų prie pikto ir neužsikrėtų netikusiais vaizdais.

d) Yra jausmų būdas, kurs yra minkštas, išlepes, netikęs; tokių reikia vengti; — bet juk yra ir jausmų būdas, kuris yra kilnus; tokie jausmai reikia stengtis padaryti, kad jie būtų stiprūs, patvarūs. Tam tikras savęs gerbimas ir šventa puikybė gali saugoti mergaitę nuo to, kas žmogų žemina ir daro niekšu.

e) Amžinybės mintis turi būti joį gyva; malda, šventi Sakramentai, gyvenimas drauge su Bažnyčia jaukus ir širdingas. — Stipri atsakomybės sąmonė; jai tenka ne tik asmeniškai atsakomybė, bet ir bendresnė: kiekviena moteriškė arba traukia su savim kitus į skaistybę ir dorą, arba traukia su savim į prapultį.

f) Mergaitės gyvenime ypatingos svarbos yra Marijos šlovinimas. Mergaitės tiesiog ilgisi aukšto, skaistaus idealo. Joms neužtenka bendrų gyvenimo dorovės posakių. Kiekvienoj savo buvimo valandoj jos nori turėti gyvą, asmenišką paramą, prie kurios prisilijusios galėtų kilti aukštyn. Marijos kilniausias idealas yra mergaitėms tiesiog gyvenimo būtinumas. Nevienas protestantas pavydi katalikams tokio moteriškės idealo. Įsiziūrėjusi į tą taip kilnų, taip kukliai gražų ir žavingą Marijos idealą, mergaitė juo remdamosi sugebės pakilti prie tų doros aukštybių, kurios stebino stabmeldžius. „Kokių kilnių moteriškių turi krikščionys“! kartodavo stabmeldys retorius Libanijus.

Kun. B. Andruska, S. J.

Jau pradingsta.

Jau pradingsta rūbas baltas
Nuo visų margų gėlių:
Jas ruduo pakando šaltas,
Vėjas laužo iš šaknų.

Tik vėlyva rožė žydi
Blizga savoje gražnoj, —
Ji gėles į kapą lydi
Vis blizgėdama šalnoj.

Nyksta žemės grožis margas,
Griūva džiuginą sapnai,
Nyksta ir kelionės vargas, —
Meilės lieka ilik darbai.

Oi Tu Meile begalinė,
Žemę kur gražna dangstai,
Tu uždek ir man krūtinę,
Kad mylėčiau amžinai.

B. A.

Naktis.

Sužibo, sumirgo žvaigždutės;
Vėjelis nustojo bepūtęs,
Nejudina medžių lapelių.
Nepurto švelnučių žiedelių.
Rasužė gaivi, sidabrinė
Į viską žvaigždėlę įpynę.
Ir ežero bangos sustingo,
Ir paukščiai-paukšteliai pradingo,
Nulinko galvelės žiedelių...
Mažyčiai, suklaupę ant kelių,
Klausydami savo mamytės,
Maldžiai sukabinę rankytes,
Jau kalba maldos poterėlį.
O, melskitės, melskitės, mieli!
Naktelė, kaip sapnas, maloni
Jau apglėbė mišką ir klonį,
Ir klonį ir pievas prie šilo —
Ir visa nutilo, nutilo...
Mėnulis aukštai padangėje
Sapnus ant žemelės tik sėja;
Sapnuodami audžia svajones
Nuvarginti rūpesniais žmonės.
O Angelas skriedams padange
Tik laimina žemę jam brangią
Ir neša ramybę ir rimtį
Žmonėms, kurie nori atgimti,
Žmonėms geros valios ir noro...
Taip laimina Angelas oro.

J. Jakutis.

Mažasis Kankinys.

Vienoj šeimynoj, kuri gyveno Abesinijoje*), buvo 8 metų vaikutis Juozukas. Jo tėvai buvo chizmatikai (nutolę nuo katalikėjimo), taigi ir vaikutis augo tose pačiose aplinkybėse, priešingas Dievui ir tikybai. Bet Visagalis Dievas, matomai, nepanorėjo, kad nekaltas to vaikelio širdis būtų prisisunkus neapykanta, kurią jo tėvai stengėsi jam įdiegti prieš misijonierius ir prieš Katalikų Bažnyčią.

Tuo laiku kitas vaikutis, su kuriuo buvo labai susidraugavęs mūsų Juozukas, papasakojo jam apie pilnus meilės ir nekaltybės misijonierių pamokslus, kuriuos girdėdavo katalikų koplyčioj. Tie misijonierių pamokslai jau buvo ir Juozuko draugą patraukę prie Katalikų Bažnyčios ir tikybos.

Todel vieną dieną ir Juozukas pasimagino aplankyti katalikų koplyčią, ir pasislėpęs nuo tėvų nuėjo.

Tenai jis pamatė kunigą belaikantį šv. Mišias ir daug kitų įvairių dalykų, kurių jis ikišiol dar niekuomet nebuvo matęs.

Smalsiai žiūrinėjo į visus kampus, stebėjosi bažnytiniais rūbais, didelėmis baltomis žvakėmis, gražiais paveikslais. Itin jam patiko šv. Panelė, ta stebėtinoji Karalienė, ant altoriaus.

Po šv. Mišių jis drauge su kitais klausėsi misijonieriaus katekizmo pamokų. Misijonierius, pamatęs jį pirmą kartą, meiliai užkalbino. Tie nuoširdūs misijonieriaus žodžiai taip sujudino nekaltą Juozuko širdelę, kad jis visuomet ryžosi sekmadieniais būti koplytėlėje ir ten klausyti šv. Mišių ir katekizmo.

Tačiau vieną dieną tėvas sužinojo ir griežčiausiai užgynė Juozukui lankytis katalikų koplyčioj pas misijonierius. Vaikutis tik nutylėjo.

* * *

Kitą sekmadienio rytą Juozukas, sulaužęs tėvo įsakymą, nuėjo į koplyčią. Tėvas apsilankęs ganykloje jau jo nerado. Kai vakare Juozukas parginė iš ganyklos mažą ožkų bandą, tėvas jo paklausė:

- Ar tu buvai šį rytą katalikų bažnyčioje?
- Taip!
- Juk aš tau užgyniau!
- Tai tiesa, tėveli!
- Gerai, prisiek man daugiau ten nebevaikščioti.
- Ne, negaliu tėvel, jau aš savo širdimi esu katalikas.
- Tai tu nenori prisiekti? Palauk, aš tave pakarsiu!
- Pakark, tėvel.

Tėvas paėmęs virvę pririšo vaikui už kaklo ir pakėlęs pakabinavo sienoje ant vagio-pakabo. Po mažos valandėlės vaiko kojukės jau nejudėjo. Tėvas nuleidęs ant žemės atrišo virvę, pamatė, kad dar gyvas jo sūnelis, tarė jam:

*) Abesinija — tai yra kalnuota Afrikos šalis anapus Aigiopto.

— Atleisk man, bet žiūrėk, kad daugiau pas tuos prakeiktus katalikus nesilankytum!

— Ne, tėveli, negaliu!

Ir antrą ir trečią kartą pasikartojo ta pati scena, bet iš Juozuko burnos skambėjo tas pats atsakymas. Tėvas iš pasiutimo lakstė lyg alkanas liūtas tuščioj arenoj neišmanydamas, nė ką bedaryti. Tuomet jam dingtelėjo mintis, pavartoti kitą būdą. Paėmė biauriai suvargintą savo sūnaus kūnelį į rankas ir meiliu balsu užklauskė:

— Sūnau, tu jau manęs tikrai nebemyli?

— Labai myliu tave, tėvel... Bet dar daugiau aš myliu Dievą ir savo sielą...

Ziaurusis tėvas, matydamas vis tiek nieko nelaimėsias, liovėsi persekiojęs sūnų. Juozukas vėl atsigavo, tapo kataliku ir virto karštu apaštalu savo mažųjų draugų tarpe. Tačiau jo sveikata kasdieną nyko ir nyko. Ir metais vėliau tas besiskleidžias žiedelis mirė. Iškilmingai palydėjo nekaltąjį Juozuko kūną jo mažieji draugai...

Jis buvo palaidotas šaltajam kape. Bet jo atminimas dar iki šiol neužgeso. Visi jį pažinusieji ir dabar jį mini kaip šventąjį.

Lašų Juozas.

Krikšto!.. Krikšto!..

Iš vieno misijonieriaus laiškų.

Misijonierius, matydamas stabmeldžius atsiverčiant, kuriuose aiškiai pasireiškia paslaptingas Dievo malonės veikimas, iš širdies dėkoja tiems, kurie meldžia Aukščiausiąjį palaimos katalikų misijoms.

„Prieš porą mėnesių“, rašo laiške vienas misijonierius, „vėlai vakare atėjo su žibintuvu du žmonės Khassi į misijonierių būstinę Shillong'e (Indijoje) ir labai prašė eiti į vieną netolimą kaimelį, pas vieną sergančią moteriškę, kuri prašė krikšto. Kas čia galėtų būti, mąsto misijonieriai, moteriškės vardas visai negirdėtas. Ir du misijonieriai greitai išsirengė kelionėn. Priėję kaimelį,ėjo į vieną labai vargingą bakužėlę. Vidury aslos kambario apšildymui ir apšvietimui kūrenosi ugnis. Tvankus oras nuo dūmų ir smalkių net kvapą užėmė. Šalia ugnies ant plikos žemės ramiai sau miegojo kelių mėnesių kūdikis; kiek tolėliau ant pluošto išdžiūvusių žolių gulėjo ligonė. Ji vos išvydus misijonierius tuoj iš džiaugsmo nusišypsojo ir silpnoku balsu pratarė:

— Gerasis Dievulis jus čia siunčia! Greit suteikite man krikštą. Krikšto noriu!..

— O ar pažįsti nors kiek katalikų tikėjimą? — paklausė misijonierius.

— Taip! Išmokau pažinti tikrąjį Dievą iš protestantų, bet aš noriu mirti katalike.

— Ar labai tamstai bloga?

— Taip, tuojau mirsiu. Gali būt net šianakt!.

Bet liga misijonieriam neatrodė jau taip sunki ir jiedu nutarė geriau būsią vėliau suteikti krikštą, kad būtų galima dar geriau ligonę priruošti prie šv. krikšto.

— O Tėveliai, neatsakykite man! Pakrikštykite! Dievas man sako, kad aš neužilgo mirsiu!

Misijonieriai šiaip taip ją nuramino ir pasižadėjo tuojau ateiti, jei liga ims kiek sunkėti.

Ir iš tikrųjų, tą pat naktį tėvas Bonardi vėl buvo pašauktas eiti į tamsią, vargeliu išbujojusią, bakužę. Krikšto vanduo nuplovė tą sielą ir ji tapo skaisči, nekalta.

Po kelių dienų moteriškė ramiai, net su džiaugsmu apleido šį pasaulį, palikdama misijonieriams globoti mažą savo kūdikėlį.

Kuris nors kiek pažįsta katalikų tikėjimą, tas tuoj supranta jo kilnumą, svarbumą ir šventumą; stengiasi jo vairu vairuoti savo gyvenimo laivelį. Didelės laukinių minios šaukte šaukia: Krikšto, krikšto!.. Be Kristaus, be Krikšto ir be Bažnyčios yra vien tamsa ir skurdas.

Štai dar vienas nuotykis, tik truputį kitoniškas, nes jame aiškiai pasireiškia stabmeldžio sielos skurdas, tuštumas.

Vienas gana turtingas indas gyveno sau laimingai su dviem savo dukterim ir vienu sūnum. Bet vieną kart sūnus sunkiai susirgo. Vargšas tėvas kaip pamišęs iš gailėsčio darė ką tik žinojo, ieškojo pagalbos, kur išmanė. Bet viskas veltui! Sūnus kas kart silpnėjo. Tėvas, nebežinodamas ką daryti, skubėjo į stabmeldžių šventyklą (pagodą), ir meldė kraujo deivę Kalį, kad išgytų sūnus. Jam besimeldžiant jis pamatė bonz'ą (stabmeldžių kunigą) ir klausia jo, ką daryti. Tas jam parodo baisų, keturiomis rankomis ir dviem galvomis deivės Kali stabą, sakydamas: „Deivė geidžia kraujo, ji ištroškusi“. Tėvas sudrebėjo išgirdęs tokį baisų atsaką, ir drebančiu balsu ištarė: „Ką turiu aukoti? Gal mano dukteris?“ — „Taip“, atsako bonz'as, „eik ir atvesk vyresniąją čia pas Kali“, Tėvas nieko nelaukdamas bėga namo, pagriebia vyresniąją dukterį ir atneša ją į pagodą. Auka parengta, tik reikia ją nudobti. Jis pats paima į virpančias rankas kalaviją ir perveria juo dukters kaklą..

Paskui pakėlęs jau mirštančią dukterį, semia čiurkšlias bėgantį iš žaizdos kraują ir juo šlaksto deivę Kali. Stabas jau visas apšlakstytas raudonuoja krauju; auka, paskutinį kartą sudejuoja ir miršta po savo tėvo-budelio kojų..

O sūnus?... Jis irgi netrukus miršta!..

Bonz'as, norėdamas išsisukti, sako tėvui, kad per mažą kraujo, vienos aukos negana. Tėvas gi atsako: „O, kad pirmiau būčiau žinojęs, būčiau abidvi dukteri deivei paaukojęs!“

Daug panašių nuotykių būtų galima prirašyti. O visą tai šaukte šaukia: Krikšto!... Misijonierius išgirdęs tą šauksmą, eina, skuba, palieka pasaulį, išsižada jo ir pasišvenčia sielų išganymui. Jo pasisekimas daug priklauso nuo gerų katalikų maldų. Kai Mozė laikė iškėlęs rankas, izraelitams sekėsi kovoti. Kai visi katalikai pakels savo karštas maldas už stabmeldžius prie Aukščiausiojo, tai ir Misijonieriams darbas seksis.

Deja: „Piūtis didelė, darbininkų mažą. Taigi melskite piūties Viešpatį, kad siųstų darbininkų į savo piūtį“.

G.

Ramybė pasaulyje.

Tai man teko matyti laike didžiojo karo Amerikoje. Vienoje didmiesčio salėje buvo audringas susirinkimas. Vienas smarkus laisvamanių kalbėtojas karščiausiai apie pasaulinį karą. Jis kalbėjo: „Šis kruvinasis karas, kuris dabar taip baisiai šėlsta už Atlanto vandenyno bus paskutinis. Ką gaus iš to pasaulis? Niekuomet daugiau nesusirems žmonės tokiose laukinėse muštinėse, kuriose vienas kitą šaudo, kapoja, po kurios žolė ir gėlėmis marguojantieji laukai, liks paraudonavę nuo kareivių kraujo. Žmoniškasis broliškumas nulies visų širdis, vieno kaip ir kito, kad tokios prievartinės kovos išrodytų didžiausiu bepročių darbu. Ateinančios kartos nepažins kovos, bet visur viešpataus meilė ir santaika“...

Kalbėtojas stabtelėjo truputį. O griausmingas delnų plojimas pakilo ir savo bildėsiu pripildė visus didžiulės salės kampus. Vyrai ir moterys kilo kaip vienas iš kedžių ir ėmė rankomis skeryčioti, tartum iš proto išėję. Kalbėtojas kelis žingsnius pirmyn paėjėjęs vėl pradėjo kalbėti.

Laikas jau praėjęs, kad kelių norai valdytų daugumos reikalus. Kapitalizmas ir tikėjimas, tai esą du didžiausiu žmogaus dvasios pažangos priešu, kurie turėsią būt šalin atmesti. Laikas jau atėjęs, kada nebūsią daugiau nesmagumų ir kentėjimo, nes visi reikalingi žmogui dalykai būsią visiems suteikti. Niekuomet daugiau nesusigrums žmonės kruvinoje kovoje, užtat, kad jų mintys bus paliuosuotos nuo viso tikėjimo ir svajonių, ir nebūsią jokios priežasties nesantaikai tarp jų, bet vien tik meilė žydės, artimo meilė ir ramybė.

Rankų plojimo bildesys užbaigė paskaitą ir žmonės pasi-pylė gatvėn. Aš sekiau paskui. Pasukdamas dešinėn,ėjau didžiausia miesto gatve. Žmonės grūdosi. Keletas svyruojančių vyrų ko neužmynė manęs; jie praėjo keikdamiesi. Moterų būrys, prastai apsirėdžusių, dažytais veidais, įdubusiomis akimis, klykdamos praėjo pro mane ir dingo minios jūrose. Ant kampo, prieš šviesiai žibantį langą, vienas apdriskęs elgeta, šaukė grau-

dingu balsu, prašydamas iš praeinančiųjų išmaldos. Bet niekas jo negirdėjo; visi skubinosi paskendę savo reikaluose arba pasilinksminimuose. Pasiskubinau ir aš greičiau eiti. Ir aš tik tada kiek nusiraminau ir sustojau, kada jau radausi toli už miesto.

Mėnesienos spinduliai nušvietė didelį mūrinį namą apie penkiasdešimt žingsnių nuo kelio. Man bestovint prie aukštų geležinių vartų ir bežiūrint į žaliai apaugusius mūrus staiga malonūs skambučio balsai pasigirdo tyrame ore ir pasklido nakties tylumoje. Mažos drelės viename namo gale prasivėrė ir ilga ploščiais apsisupusių vienuolių eilė pasirodė. Toji eilė tęsėsi iki žemų drelių, kitame namo gale, pro kurias tos vienuolės seserys įėjo. Virš durų buvo matytis didelis kryžius, ant kurio kybojo Dievo Sūnus. Po valandėlės buvo galima girdėti neaiški muzika, kuri vis garsyn ir garsyn ėjo, ir mano ausyse atsimušė tos giesmės balsai. Kaip ilgai klausiausi tosios žavėtinios šventos giesmės negaliu pasakyti, nes aš stovėjau malonės laikomas, pakol balsų aidas nutilo naktyje. Giesmei užsibaigus aš pasukau namon, o mano dvasioje buvo tokia linksmybė, tokia ramybė, kokios aš dar pirm to nebuvau patyręs.

Ramybė! Buvo ramybė ploščiais apsisupusių vienuolių širdyse. Jų balsai pakelti giesmėje, garbė teikė Jam, kurio meilę jie laikė brangesne už visus šio pasaulio dalykus, parodė aiškiai, jog tose širdyse būta ramybės, tikrosios ramybės.

Malonus, nors ir kraujais paplūdęs, išganytojaus veidas, kurį aš įžiūrėjau ant didelio kryžiaus virš vienuolyno durų, rodė ką tik buvo ištaręs tuos žodžius:

„Ramybė jums!“

Mano mintys vėl sugrįžo prie scenos, kurią aš keletą valandelių pirmiau buvau apleidęs. Besigrūdžianti minia, dūmuose paskendusi salė, neribotas delnų plojimas... Ausyse dar tebeskambėjo kalbėtojo žodžiai: „Bet visur bus ramybė, iš priežasties žmonių broliškumo“.

Ar tu, vargingas, klaidžiojantis, nedamantis žmogeli, manai atrasti ramybę pasaulio daiktuose? Nei visos kariuomenės, kurias pasaulis galėtų sušaukti, nei visi sukilimai, revoliucijos, kurias žmogus gali sukelti, nei visos žmonijos jėgos, negali suteikti to žmoniškai širdžiai, tikrojo džiaugsmo ir ramybės! Niekuomet, kol žmonės klaidžios toli nuo Dievo įsakymų kelio, jie negalės tikėtis ramybės. Nei karalystėms, nei valstijoms, nei žmonijai negalės būti ramybės, kol ji atsiskokinės klausyti meilės ir santaikos žodžių, kurie krinta iš Dievo Sūnaus lūpų. Jei jūs norite ramybės, eikite prie Jo, Kuris ramybę pasaulin atnešė; klausykite Jojo balso ir švelnaus patarimo: „Taip daryk, tai gyvensi“. „Ramybė jums!“

T. A. M.

Bažnyčios aplankymas.

(Iš mano užrašų).

Buvo gražus vasaros rytmetys. Pro atvirus langus veržėsi į kambarį skleistūs tekančios saulutės spinduliai. Malonus paukščių čiulbėjimas džiugino mano jauną sielą. Visa prigimtis, tarytum, susitarusi, niūniavo šlamėjo savo rytmetinę giesmelę Visagalio garbei. Netoliese pušys lingavo. Siūbuodamos jos, rodos, lenkte lenkė savo gražiąsias viršūnes prieš Sutvėrėjo galybę. O visur aplinkui taip jauku, malonu...

Sėdėdama prie atviro lango niūniavau gan liūdną dainelę: „Sunku gyventi žmogui ant svieto“... Bet mano žvilgsniai ir mintys vis skrido ir skrido į žaliuojančią prigimtį, prie čiulbančių paukštelių ir veržėsi žydriojon padangėn... Staiga ir mano galvoje kilo mintis: juk ir man reikia atiduoti garbę mano Išganytojui. Juk ir Jėzus laukia, kad kas Jį palinksmintų, tik, žinoma, ne pasaulio linksmybėmis ir dainomis, bet savo gerais darbais, karštomis širdies maldomis. Štai kaip gražiai Jį garbina visa prigimtis! O aš?! Ir man pasirodė kaip Jis su ištiestomis rankomis laukia žmonių ir meilingai šaukia prie savęs kiekvieną: „Eikite prie manęs visi...“

Man net graudu pasidarė tada, atsiminus visą savo nedėkingumą, kuriuo nekartą aš įžeidžiau tą gerąjį Jėzų... Ne, toliau taip neturi būti!.. Aš turiu eiti prie Jėzaus. Jis manęs laukia... Ir greitai apsitaisius ašėjau į bažnyčią, kad už savo padarytas klaidas Jį atsiprašyti... Įėjau į bažnyčią. Skaisti žvakių šviesa man nurodė tą altoriaus namelį, kame gyvena Jėzus šv. Sakramente. Tuoj suskambėjo varpelis. Tai kunigas išėjo šv. Mišioms. Čia dar aiškiau prisiminiau visas Jėzaus geradėjystes ir negalėjau išverti savo akių ašaromis nesuvilgius. Karšti maldos atdūsiai veržėsi iš mano širdies gilumos...

Laikė pakylėjimo aš pajutau savyje kažką nepaprastą. Pakėliau akis aukštyrų ir pamačiau iškeltą Ostiją. Tai mano Jėzus aukojasi už mane. Ir aš iki šiol apie tai negalvojau. Savaime nulinko mano galva ir aš, kaip mokėdama, atidaviau garbę Jėzui. Kuomet aš pakilau iš maldos, jau buvo po Mišių. Reikėjo dar paprašius Jėzaus pagalbos tolimesniuose gyvenimo varguose, palikti bažnyčią ir tą altoriaus namelį, ant kurio dabar jau sudėjau tyriausius savo širdies troškimus.

Viltutė.

Visi, kas tik nori tapti tikrai geru
katalikiškos spaudos apaštalu, — teskaito ir kitų
tarpe teplatina

„Žvaigždė“!

Ar Kristus vien žmogus?

Kai kurie laisvamaniai tikrina, kad Kristų padarę Dievu patys katalikai ketvirtajame šimtmety, būtent Nikėjos santaryboj 325 metais. O seniau, girdi, nei patys krikščionys netikėję į Kristaus dievybę, nei pats Kristus netikrines savo dievystės ir nelai-
kės savęs Dievu.

A t s a k y m a s. Kam taip biauriai meluoti! Arba kam taip aiškiai rodyti savo nežinojimą! — Katalikai tikėjo į Kristaus dievybę nuo pat Bažnyčios pradžios. Apie tai liudija Bažnyčios Tėvai ir rašytojai, kurie gyveno pirmaisiais trimis šimtmečiais. Užtenka paskaityti Ireniejų gyvenusį tarp (140—202 metų), Kiprioną (200—258), Origeną (185—254), Tertulioną (160—222), Justiną (100—163), Klemensą Aleksandrietį (150—211), Ignacą Antiochietį (†107), Polikarpą (70—156), Barnabos laišką (apie 96 m.), Klemensą Romėną (apie 96 m.), Didachę (90—100), ir kitus. Net pagony (pav., Celsus apie 180 m.) ir eretikai savo priekaištais ir ereišku mokslu liudija, kad krikščionys jų laikais tikėjo į Kristaus dievybę.

Taip pat melas yra, kad Kristus netikrines savo dievystės. Evangelijos yra griežtai istoriškai dokumentai (Palgk. „Žvaigždė“ 7 ir 8 nr.). Jos nupasakoja tikrus Kristaus žodžius ir darbus. Užtenka bent trumpai pažvelgti, ką Kristus manė apie savo dievybę:

a) Kristus tikrina savo dievišką kilmę (Mat. 22, 41 ir k.); jis tikrina savo amžiną buvimą (Jo. 8, 58); 17, 5); jis save laiko Dievo Sūnumi per prigimtį, taigi tikru Dievu (Mork. 12, 1), jis giria Petrą už Jo dievystės išpažinimą (Mat. 16, 17).

b) Kristus tikrina, kad Jo veikimas yra lygus dangiškojo Tėvo veikimui. Jis turi tokį pažinimą, kokį ir Tėvas (Mat. 11, 27); — tokį pat veikimą kaip Tėvas (Jo. 5, 16—20); Jis tikrina save esant prigimtosios ir antprigimtosios gyvybės šaltinį (Jo. 11, 25—26), — vadina save keliu, tiesa ir gyvybe (Jo. 14, 6), — duoda amžiną gyvenimą, kurį tegali duoti Dievas (Jo. 10, 23), — Jis turi gyvenimą pačiame savy, arba yra gyvybė iš esmės (Jo. 5, 26).

c) Kristus siunčia šventąją Dvasią, kurią tegali siųsti Dievas (Jo. 15, 26; 16, 14); — ne tik jis pats pasirodo esąs gamtos Viešpats, bet ir Apaštalams suteikia valdžios stebuklams daryti (Mork. 16, 17; Mat. 10, 8).

d) Kristus atleidžia nuodėmes, kurias tegali Dievas atleisti (Jo. 20, 22; Mat. 9, 2; Luk. 5, 21; 7, 48); — maldoms jis suteikia sėkmingumą, kurį tegali suteikti Dievas: ne tik Tėvas išklauso maldas, bet ir Jis (Jo. 14, 13 ir k. — „ko tik prašysite Tėvą mano vardu, tai aš padarysiu“).

e) Kristus tikrina savo prigimties lygybę su Tėvu (Jo. 10, 30, 39); „aš ir Tėvas esame vienas“.

f) Kristus reikalauja, kad į Jį būtų tikima tokiu pat tikėjimu, koku tikima į Dievą Tėvą (Jo. 14, 1); — kas į Jį tikės, tas bus išganytas (Mork. 16, 16), — Jis tikrina save esant paskučiausiu mūsų

vilties pamatu, ir reikalauja tokios pat vilties, kurią mes turime turėti Dievuje (Jo. 15 sk. 16, 34); — reikalauja tokios pat meilės, kuria žmonės turi mylėti Dievą (Jo. 14, 15; Luk. 14, 26; Mat. 10, 33; jei kas myli ką nors daugiau negu mane, tas nėra manęs vertas); — Jis liepia krikštyti žmones Jo vardu lygiai kaip ir Tėvo vardu (Mat. 28, 19).

g) Teisme prieš Kajifą žydų sinedrijoj Kajifas aiškiai ir griežtai stato Kristui klausimą po priesaiką: „Prisiekinu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu esi Kristus, palaimintojo Dievo Sūnus“.

Kaltinimas buvo, kad Kristus daro save Dievo Sūnumi griežta prasme, lygų Dievui (Jo. 19, 7; 10, 33); ta prasme ir teisme klausimas jam statomas. Laukiama iš Kristaus atsakymo, kurs lems Jo gyvybę ar mirtį. O kaip skamba Jo atsakymas? Su visu griežtumu Kristus tikrina: „Tu tai pasakei“ (Mat. 26, 64), „aš esu“ (Mork. 14, 62). Ir dar Kristus pridėda patikrinimą: „Nuo šio laiko jūs matysite žmogaus Sūnų, sėdintį Dievo galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“.

Visi teisėjai suprato Kristų, kad Jis tikrina, jog Jis yra tikras Dievo Sūnus ir todėl tikras Dievas; — suprato, kad Jis sakosi turįs tokią pat garbę kaip dangiškasis Tėvas (nes sėdės Jo dešinėje) ir bus teisėjas (o visus žmones teisti tegali Dievas). Todėl jie ir sušuko: „Štai, dabar girdėjote iš Jo paties lūpų piktžodžiavimą. Kas jums regis?—Jie gi atsakydami tarė: Vertas mirties!“

Nė vienam teisėjų nė į galvą neatėjo, kad Kristus būtų vadinęs save Dievo Sūnumi netikra prasme, kuria ir kiekvienas žmogus gali save vadinti Dievo sūnum: tokia prasme ir patys žydai vadino save Dievo sūnumis, ir jokio piktžodžiavimo tame nebūtų buvę. Bet dabar visi supranta, kad Jis vadina save Dievo Sūnumi tikra prasme, kad Jis yra tikrai gimęs iš Dievo ir todėl turi dievišką prigimtį, ir yra Dievas. Todėl jie ir šaukia: „piktžodžiavo!“ Jau ir seniau žydai tame Jį kaltino: „Ne už gerą darbą mes tave mušame, bet už piktžodžiavimą, ir kad tu, būdamas žmogus, darai iš savęs Dievą“ (Jo. 10, 33).

Kaip lengvai Kristus būtų galėjęs nuo mirties pasiliuosuoti, jei būtų paaiškinęs, kad Jis vadina save Dievo Sūnumi netikra prasme. Jis net būtų turėjęs tai paaiškinti, nes kitaip Jis, tiesos mokytojas, būtų melavęs, o dabar Jis už tą savo išpažinimą turės mirti.

Šiandien beveik kiekvienas vaikas žino, kad Kristus buvo pasmerktas mirti už tai, kad Jis tikrino savo dievystę.

Kristus, tikrindamas savo dievystę arba buvo melagis, arba pamišęs, arba sakė tiesą. Melagis nebuvo: tada Jis būtų nedoriausias žmogus, kurs atėjo mus apgaudinėti taip svarbiame dalyke; Jis nebuvo pamišęs: Jo kilniausias mokslas ir doriausias gyvenimas liudija, kad Jis yra nesulyginamas pasaulio išminčius. Taigi Jis sakė tiesą: Jis tikrino savo dievystę ir savo tikrinimą įrodė savo kilniu gyvenimu, gražiausiu mokslu ir didžiausiais stebuklais. Kas tiki į Jo dievystę, tas turės gyvenimą,—kas netiki, tas yra žuvęs (Jo. 20, 31; Mork. 16, 16).

Šilų Jonukas.

Klausimai ir atsakymai.

1. klaus. Jei kunigas mėgsta girtybę, arba turi kokią kitą ydą, ir žmonės suėję pradėda apie tai blogai kalbėti, — tai ar yra nuodėmė prie tokių kalbų prisidėti? Tylėti tokiais atvejais nevisada pasiseka, o užsistoti nėra kaip.

Ign.

Ats. Kalbėti apie tokio kunigo trūkumus su Dievu, laike maldos, tai būtų ne tik gera ir gražu, bet ir nepaprastai kilni kiekvieno susipratusio kataliko pareiga. Šiaipjau kalbėtis apie tokius dalykus su kitais, neturint jokios rimtos priežasties, yra dažniausiai priešinga ne vien krikščioniškai meilei, bet ir krikšč. teisingumui. Kas kita dar būtų, jeigu apie tokią kunigo ydą jau visi žinotų ir jau mes niekaip negalėtume tokio kunigo elgesio pateisinti. Bet ir tuo atveju visų geriausia kalbėti apie tą blogenybę tikroje vietoje, pav. pas dekaną arba savo vyskupą, kuriems tikrai rūpi tokie dalykai prašalinti.

Šiaipjau reiktų giliai įsidėmėti, jog kiekvieno gero ir tikrai susipratusio kataliko pareiga — yra gerbti savo kunigiją, nes tai yra paties Dievo įgalioti pasiuntiniai pasaulyje. Tat mums turėtų būti ir visai nenuostabu, jeigu tose šalyse, kame katalikai yra geriau susipratę, tai juo daugiau jie rodo pagarbos savo dvasiškijai. Taip antai, kokio malonaus įspūdžio daro, kada tokioj Olandijoje, Vakarų Vokietijoje ir kitose pavyzdingose kat. šalyse gali pastebėti, kaip ten kiekvienas susipratęs katalikas, sutikęs kad ir visai nepažįstamą kat. dvasiškį, tuojau nusiima savo kepurę, o jų vaikučiai pamatę kunigą džiaugsmingai pribėga prie jo ir pilnomis pasitikėjimo akimis tiesia į jį savo mažas rankutes ir jį sveikina.

Iš tiesų mums rodosi, jog ypač šiais laikais Lietuvoje net paprastas kepurės pakėlimas prieš kunigą, kaip ir krikščioniškas pasveikinimas, tariant „Garbė Jėzui Kristui“, jau yra nepaprastai didelis ir svarbus tikėjimo išpažinimas viešajame gyvenime. O Kristus pasakė: „Kas mane išpažins prieš žmones, tą ir aš išpažinsiu prieš savo Tėvą, kuris yra danguje“. Todel ir yra taip svarbu ne tik tinkamai kalbėti apie kunigus, bet ir priderančiai juos įvertinti, kaip juos vertino šv. Pranciškus Asyžietis, šv. Jonas Berchmans, šv. Alfonsas Rodriguez ir visos eilės kitų šventųjų, gyvenusių pačiais naujausiais laikais.

2 klaus. Kas tai yra permaldaujamoji Komunija, prie kurios yra taip skatinami „Maldos Apaštalavimo“ nariai?

Nežinantis.

Ats. Permaldavimo arba atlyginimo Komunija yra priimama tada, kada žmogus pats savo dvasioje, priėmęs šv. Komuniją, ją paaukojo Dievui, norėdamas bent kiek atlyginti Dievui už tą nepagarbą, nedėkingumus ir panieką, kokią žmonės pasaulyje gyvendami nesykį rodo savo Atpirkėjui, niekindami Jo įsteigtąją Bažnyčią, Jo vietininką — Šv. Tėvą, šv. Sakramentus ir tt. Bet

ypatingu būdu jie trokšta suteikti savo Eucharistiniam Vadui ir Išganytojui daugiau džiaugsmo ir savo meile bei pagarba link Išganytojus Švenč. Sakramente jie nori atlyginti Kristui už tą žmonių atšalimą ir visišką nepaisymą tos ugningos Kristaus meilės, kurią Jis rodo pasauliui švenč. Eucharistijoje. Tokios šv. Komunijos praktika yra kilusi Prancūzijoje, Paray-le-Monyal vienuolyne, kame gyveno ir mirė tas didysis Eucharistijos apaštalas šv. Margarita Marija Alakok. Tuo tikslu greitai įsikūrė viena didžiausiųjų švenč. Širdies brolija, vardu „Atlyginimo Komunijos draugija“. Šv. Tėvai, o ypač popiežius Pijus IX ir Leonas XIII trokšte troško, kad toks šv. Komunijos priėmimas kuo labiausiai išplistų visame katalikų pasaulyje. Užtat ir tos draugijos nariams yra teikiami visuotini atlydai už kiekvieną priimtą atlyginimo Komuniją. Nuo 1921 metų Šv. Tėvas Pijus XI sutiko tuos pačius visuotinius atlydus skirti ir visiems „Maldos Apaštalavimo“ nariams už kiekvieną priėmimą permaldavimo Komunijos. Todel ir „M. A.“ nariai, pamaldžiai artindamiesi prie Eucharistinių meilės šaltinių, su tokia mintimi gali net kasdien įgyti visuotinius atlydus. Norintieji tuos atlydus gauti turi įsirašyti į „Maldos Apaštalavimą“.

3 klaus. Kun. Kapočiaus knygelėse „Jėzaus Širdis“ yra minima, kad padarius pas save pasiaukojimą švenč. Jėzaus Širdžiai, reikia apie tai pranešti ir „Švenč. Jėzaus Širdies Šeimynų Pasiaukojimo Sekretorijatui“ Kaune. Kaip tai geriausiai atlikti?

Ign.

Ats. Kiekviena šeimyna arba organizacija, darydama pas save pasiaukojimą švenč. J. Širdžiai, paprastai padaro tam tikrą pasiaukojimo dokumentą, sulig kun. Kapočiaus nurodytu pavyzdžiu („Jėzaus Širdis“ psl. 35). Po tuo dokumentu pasirašo visi šeimos, arba organizacijos nariai ir jį laiko pagarboje. Tada bereikia vien paimti paprasto popierio lakštą ir ant jo parašyti visa, kas tame išskilmingame šeimos dokumente yra parašyta. Šis nuorašas yra siunčiamas sakytajam Sekretorijatui (Kaunas, Jėzuitų Namai). Laikui bėgant tie visi dokumentų nuorašai bus ir pas mus įtraukiami į tam tikras „Aukso Knygas“, kaip tai jau yra daroma kitose kat. šalyse. Savaimė aišku, jog kas pirmiautų dokumentų nuorašus prisiųs nurodytuojų adresu, tasai ir „Aukso Knygose“ galės užimti pirmesnę vietą. Tokios „Aukso Knygos“ paprastai esti paskui laikomos ant altorių, ar šiaip kur arti Švenč. Sakramento, o už visus pasiaukojusius yra laikomos pamaldos.

4 klaus. Ar yra nuodėmė, jei prieš išstatytą švenč. Sakramentą praeinant pamirštama priklaupiti?

Ats. Kas atsitinka dėl pamiršimo, visai neturint blogos valios, nėra jokia nuodėmė.

Motery mados!

Vienas misijonierius, kuris tik prieš keletą mėnesių yra sugrįžęs iš Afrikos į Europą, pasakojo, jog jam važiuojant laivu ir bevalgant valgykloje reikėdavę sėdėti netoli vienos ponios, kuri dėvėjo tikrai nepadoriais paskutinės mados drabužiais. Tokia kaimynystė misijonieriui buvo be galo nemaloni. Ir todėl jis vis galvojo, kokių būdu jis galėtų savo kaimynei leisti suprasti, kaip nepadorūs yra josios parėdai.

Pagaliau jam pasitaikė tinkama proga. Kartą pavalgius pietus, „dekoltuotoji“ moteriškė, paėmusi visą lėkštę gražių obuolių, pasiūlė kunigui, kad jis vieną jų paragautų.

— Prašau, tėve, priimti šį puikų obuolį.

— Labai ačiū — atsakė misijonierius. Tą obuolį turėtų kaip tik garbingoji ponia paimti, nes jis pilnai jums pritinka.

— Kodelgi tik man jis tinka? — paklausė nustebusi moteriškė.

— Nugį todėl, kad Šv. Rašte yra parašyta, jog kaip tik mūsų motina leva paragavo obuolio, — tai jai tuojau atsivėrė akys ir ji pasimatė, kad ji dar buvo neapsirėdžiusi.

Vienas užsienio misijonierių vyskupas atsilankė į Paryžių ir buvo pakviestas į vieną turtingą Paryžiaus šeimyną pietums. Po pietų buvo didelis apsilankiusiųjų ponių priėmimas, kurios nešiojo naujoviškos mados drabužius su didele dekolte.

Namų šeimininkė, negalėdama paslėpti savo nemalonumo tarė vyskupui:

— Jūsų Ekselencijai, bus tikrai nemalonu matyti aplinkui save panašius parėdus...

— Oi ne, poniai! — atsakė vyskupas — aš jau esu apsi-pratęs, nes jau dešimt metų esu gyvenęs tarp laukinių!

Lakštutė.

Jaunimo šokiai.

Priminsime vieno rimto jaunimo auklėtojo žodžius: „Šokiai jau savaime veikia jaunimą blogiausiu būdu. Jie atneša kūno organų smarkų sujudimą ir didelį nuovargį, — ypač širdies ir plaučių, kurie dulkėse ir sušilime turi sunkiai darbuotis ir todėl kenčia žymių žalų, kurios neretai sudaro ankstyvos mirties priežastį. Todėl nors jokio pavojaus dorovei nebūtų, tai dėl sveikatos atžvilgių jaunimas su visu griežtumu nuo šokių turėtų būti sulaikomas. Kūno sužalojimas juo tikriausiai ir juo blogesnė formoj įvyksta, juo silpnesnis jis yra ir mažiau teturi atsparumo. Tai atsitinka ypač su moteriška lytimi, pas kurią prie fiziologiškojo (kūno) silpnumo dar prisideda netinkamas apsisiaisymas, kūno suvaržymas ir tt. Todėl ir pavojus yra didesnis“.

J. Hoffmann — (Handbuch der Jugendkunde und Jugenderziehung, 1919.).

Iš katalikų pasaulio.

Katalikų persekiojimai Meksikoje dar nesiliauja.

Meksikos katalikai dar vis tebepersekiojami. Daugelyje vietų buvo liejamas nekaltas katalikų kraujas. Taip antai Torreono apylinkės katalikai, norėdami apginti vietinę bažnytelę nuo valdžios pasiųstųjų kareivių plėšimo ir išniekinimų, susirinko ties bažnyčia ir reikalavo palikti bent jų bažnytelę nepaliestą. Tačiau žiaurūs kareiviai pradėjo šaudyti į susirinkusius katalikus su sprogstančiomis kulkomis „dumdum“, kurios net kare yra griežtai draudžiamos vartoti. Daugelis katalikų buvo baisiai sužeisti ir didelėse kančiose mirė. Daugelis moterų sugrūsta į kalėjimus. Tai matydamas, ne vienas policininkas ir kalėjimo tarnautojas atsisakė nuo savo tarnybos. Taip elgiasi Meksikos prezidentas Calles, kuris apgaulingu būdu užėmęs vyriausią vietą Meksikoje. Yra patirta, kad Calles yra masonas 33-jo laipsnio.

Katalikų boikotas.

Meksikos katalikai, neturėdami jokių pamaldų Meksikos bažnyčiose, pasiryžo duoti bedieviškajai valdžiai kuo mažiausia įeigų. Todel jie nutarė nevažinėti automobiliais, nieko nepirkti valdžios įstaigose, nelankyti jokių pasilinksminimų ir kitų vietų, iš kurių Meksikos valdžia ima didelius mokesčius. Todel ir daugelis fabrikų negalėdami užsimokėti mokesčių nustojo veikę. Sakoma, jog net pati prezidento žmona ir daugelis protingesniųjų masonų prisidėjo prie katalikų boikoto.

Amerikos ir Anglijos katalikai irgi prisideda prie Meksikos katalikų boikoto, reikalaudami iš savo bankų, kad nieku būdu nepriimtų Meksikos pinigų. Idomu, jog net pats įtakingiausias Amerikos bankininkų laikraštis „Wall-Street“ pradėjo griežtai smerkti Meksiką. Tai yra nepaprastai svarbu, nes nuo to laikraščio dažniausiai priklauso ir visos Amerikos nusistatymas. Kaip girdėti, jau ir pati Amerikos valdžia pasiryžo įsikišti į Meksikos reikalus.

Bet dar svarbiau yra mums įsidėmėti labai gražų Amerikos katalikų moterų pasiryžimą. Mat, jos nutarė kiekvieną sekmadienį stengtis išklausti dvejus šv. Mišias, kad atlyginti Dievui ir už tuos nelaimingus Meksikos katalikus, kurie jau visai negali klausyti jokių Mišių šventadieniais.

Kažin ar tik ne panašūs katalikų persekiojimai gali kilti ir Lietuvoje?

Portugalija atitaiso Katalikų Bažnyčiai padarytas skriaudas.

Po revoliucijos, kuri įvyko Portugalijoje 1910 metais, vienas pirmųjų naujosios valdžios įstatymų buvo panaikinti vienuolių teisės. Įvedus tą įstatymą visi vienuoliai buvo ištremti iš Portugalijos. Tačiau dabar portugalai jau susiprato. Pereitą mėnesį

buvo praveistas naujas įstatymas. Sulig šiuo įstatymu vienuolių ir vienuolių teisės yra pilnai grąžinamos ir ištremtieji atšaukiami. Įstatymas taip pat pripažįsta tikybos dėstymą mokyklose ir vienuolių steigiamas mokyklas. Senovėje labai pagarsėjusios bažnytinės procesijos miestų gatvėse yra net raginamos vėl pasirodyti.

Mat Portugalija supranta klaidą padarius ir dabar stengiasi ją kuo geriausiai ir pilniausiai atitaisyti. Ji su virš penkiolika metų kentėjo, o dabar tą skausmą pašalina ir žada tinkamai savo Viešpatį pagarbinti.

Švenč. Jėzaus Širdies statula Airijos sostinėje.

Airija tai kankinių šalis. Airijos katalikai per ilgus persekiojimų šimtmečius parodė savo karštą prisirišimą prie Kat. Bažnyčios. Visoki vargai nestengia nė dabar iš Airijos katalikų išplėsti jų brangiausio turto-tikėjimo. Labai gražų tokio pamaldumo pavyzdį davė neseniai pasauliui Airių sostinės — Dublino miesto bedarbiai. Taip vienoje aikštėje pačiame Dublino viduryje jie neseniai pastatė puikią šven. Jėzaus Širdies statulą. Netoli tos vietos randasi maža gėlių ir vaisių turgavietė. Nuo to laiko, kada toji statula tenai atsirado, gėlių pardavėjai taip susirūpino tos statulos pagražinimu, jog jie pasiryžo nuolat puošti tą švenč. Jėzaus Širdies paminklą naujomis gėlėmis. Tokiu būdu ties ta statula susidarė mažas altorėlis. Čia vienijasi pamaldume ir visi tie, kurie tą statulą yra pastatę. Visa tai mums aiškiai parodo gilų Airijos katalikų tikėjimą.

„Tokių yra dangaus karalystė“.

Labai gražų dalykėlį praneša vienas jėzuitas misijonierius iš Aliaskos. Jis sako: „Aš buvau pakviestas į šv. Kryžiaus ligoninę, kad aprūpinti paskutiniaisiais sakramentais vieną sunkiai sergantį broliuką-vienuolį. Visai šalia to vienuolio kitame kambaryje gulėjo vienas mažutis eskimas kokių 4-5 metų. Kadangi tas vaikutis taip sunkiai sirgo, jog maža vilties tebuvo, kad jis galėtų pagyti, — tai aš prieš keletą dienų jam buvau suteikęs šv. Komuniją ir Sutvirtinimo Sakramentą. Mažasai ligonis ir dabar pastebėjo mane grįžtant su švenč. Sakramentu iš broliuko-vien. kambario. Todel jis greitai iššoko iš savo lovelės ir niekieno nepastebėtas sekė paskui švenč. Sakramentą iki pat altoriaus. Ir tiktai tada, kaip aš uždaręs tabernakulo dureles norėjau apleisti altorių — atsisukęs atgal aš pamačiau tą berniuką visai vienmarškinį beklūpant ant altoriaus laiptų. — Na, kas tau yra, Andriuk? Ką tu čia veiki? — Aš noriu Viešpatį Jėzų priimti! — atsakė beveik verkdamas vaikutis. Aš nežinojau nė ką jam atsakyti. Pagaliau užklausu: Bet ar tu myli gerąjį Jėzų? — Taip. Žinoma! — O ar labai tu jį myli. Tada vaikutis, glausdamas abi savo rankes prie savo krūtinės su kūdikišku atvirumu atsakė: „Ir dar ka-i-ip aš jį myliu!“ Ir kadangi nuo atsiskubinusios gailestingosios sesers — slaugytojos aš sužinojau, kad mažasai An-

driukas dar iki šiol nieko nebuvo valgęs, — tai aš nė kiek nesvyruodamas suteikiau jam šv. Komuniją. Mažasai ligonis, iš džiaugsmo nušvitusių veidu, patenkintas sugrįžo į savo lovą. O aš galvojau: „Iš tikrųjų, tokių yra dangaus karalystė“.

Radio telegrafas ir Katalikų Bažnyčia.

Radio telegrafai buvo išrasti tik prieš keletą metų. Jų pagalba galima aiškiai išgirsti net Lietuvoje esant įvairiausių prakalbų, giesmių, pamokslų ir pan. dalykų iš Vokietijos, Latvijos, Prancūzijos, Olandijos ir tt. Ir tų dalykų gali klausytis sykiu net keli tūkstančiai žmonių įvairiuose pasaulio kraštuose. Vienoje Vokietijoje tokių radio aparatų prieš tris mėnesius buvo priskaityta net 1.205.310! Įvairios draugijos nuolat siunčia tiems klausytojams visokių žinių, pranešimų ir tt. Paskutiniui laikui ir katalikai labiau subruzdą naudotis radio pagalba ir tuo būdu skelbti žinias apie katalikų tikėjimą tūkstančiams, o gal net milijonui klausytojų susyk. Ypač turtingesnieji Amerikos katalikai yra susirūpinę tos rūšies apaštalavimu. Antai sulig apytikriais apskaičiavimais šiemet nuo sausio iki gegužės mėnesio 1 dienos Suvienytose Valstybėse atsivertė net 224.694 asmens, kurių dauguma buvo atversta tik su radio pagalba.

Kaip labai sudomina tie katalikų pranešimai per radio, nurodo kad ir šis pavyzdys. Stai dar nesenai vienas Amerikos jėzuitas, Tėvas E. Garesche, laikė paskaitą apie šv. Teresę Kūdikių Jėzaus, kuri paprastai ne sykį vadinama „mažąja gėle“. Toji paskaita buvo išnešiota radio bangomis po visą Ameriką. Nuostabus gyvenimas tos šventos vienuolės (kuri mirė tik 1897 metais ir jau pereinamais metais buvo paskelbta šventąja) sužadino visur tokio susidomėjimo, jog greitai laiku net visa eilė protestantų savo laiškuose prašyte prašė, kad tasai T. Garesche S. J. vėl pakartotų tą paskaitą.

Panašiai naudojasi ir Kanados katalikai radio pagalba. Kadangi Kanados katalikai gyvena pasisklaidę didžiausiuose plotuose ir žiemos laiku visai negali leisti savo vaikų į katalikų mokyklas, tai jau Saskatoon'o apylinkėje pradėta teikti tikybos pamokos vaikučiams su radio pagalba. Tuo likslu porą kartų savaitėje visos šeimos yra raginamos savo vaikus siųsti prie radio prietaisų. Apskaitoma, kad tų pamokų klausosi apie 10 tūkstančių vaikučių. Net protestantai įnešė laisvu noru tam tikrus mokesčius, kad tos pamokos būtų galima dar labiau išvystyti.

Ar ne stebūklų amžyje gyvename?

Fatima tai yra mažas miestelis Portugalijoje, kuris priklauso Leiria vyskupijai. 1917 m. trys vaikučiai (dvi mergaitės ir vienas berniukas), kurie čia ganė kaimenę, ėmė tvirtinti ir įtikinėti, jog jie toje vietoje esą matę Švenč. Panelę. Tasai apsireiškimas ir visos aplinkybės buvusios tokios pat, kaip Liurde. Bažnyčios

valdžia dar netarė savo žodžio dėl to nuostabaus įvykio. Bet jau didžiausios minios portugalų tautos nesulaikomai veržiasi į Fatimą. Daugiausia tokios eisenos įvyksta 13 dieną kiekvieno mėnesio. O gegužės 13 diena ir spalio 13 d. tai virto stačiai tautinėmis portugalų dienomis, mat, tomis dienomis yra metinės suktuvės nuo pirmojo ir paskutinio švenč. Panelės apsiareiškimų Fatimoje. Tomis dienomis dabar suplaukia iki 100 tūkstančių maldininkų iš visų Portugalijos kampelių. Ir dabar tenka patirti iš gana rimtų šaltinių, jog daugelis nuostabių dalykų ir stebuklingų pagijimų yra įvykę per užtarimą šv. Panelės Fatimoje.

Nepilnamečių prasikaltimai Čikagoje.

Amerikoje yra labai išplitusi vyrų draugija, vardu „Švento Vardo“. Tik vienoje Čikagoje skaito ši draugija 100 tūkstančių narių. Čikagoje tos draugijos nariai turi vieną ypatingą „Vyresniųjų Brolių“ ratelį, kurie rūpinasi mažų prasikaltėlių globojimu. Tuo tikslu teismas jiems nuolat nurodo tos rūšies prasikaltėlius ir tie „Vyresnieji Broliai“ aplanko tuos nelaimingus kalinius ir kiek galėdami rūpinasi juos patraukti prie gero. O to ratelio nariai, dažnai belankydami tuos nelaimingus jaunikaičius, pastebėjo vieną labai įdomų dalyką, — būtent, jog nežiūrint į tai, kad visa trečia dalis Čikagos gyven-tojų yra katalikai, tačiau tokių prasikaltimų iš šimto vos dešimt tepasitaiko katalikų šeimynose, o visi kiti 90 nuoš. yra iš kitatikių, arba laisvamanių šeimynų. Matyt, kad katalikų tikėjimas yra visai nepatogi dirva prasikaltimams. Tų prasikaltimų čia pasitaiko taip maža tarp katalikų vaikų dar ir dėl to, kad diduma tų vaikų eina dažnai ir labai dažnai prie šv. Sakramentų.

Didelis gailestingumo darbas.

Užsienio katalikai jau nuo senai yra pradėję steigti įvairias draugijėles, kurios rūpinasi globoti išleistuosius kalinius ir visomis jėgomis padeda tiems nelaimingiesiems žmonėms pradėti visai naują ir dorą gyvenimą.

Tikrai įdomią kalinių globos draugiją šiemet yra įsteigę ir Nau-Jorko policininkai. Jie įkūrė tam tikrą draugiją, kuri renka aukas išleistiesiems iš kalėjimų prasikaltėliams ir rūpinasi sušelpiti visus atleistuosius, kurie tik nori pradėti dorą gyvenimą. Apie tai patyrę žymiausieji užpuolikų vadai, pradeda kviesti visus prasikaltėlius neužpildinėti tų asmenų, kurie yra aukoję didesnę sumą pinigų tai kalinių globos draugijai ir nešioja tam tikrą tos draugijos aukotojams teikiamą ženklą. Gana keistas dėkingumas...

Laikas būtų daugiau pasirūpinti ir mūsų paleistaisiais iš kalėjimų žmonėmis, kad jiems netektų keletą savaitių po „amnestijos“ vėl grįžti į kalėjimą, nešant ant savo sąžinės dar baisesnių prasikaltimų. Rūpestis apleistais ir visų niekinamais žmonėmis tai yra tikrai didelis krikščioniško gailestingumo darbas.

Leidžia Tėvai Jėzuitai. Redaktorius — T. B. Andruska S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos kiekvienai lapkričio mėn. dienai.

1. Visi Šventieji. Kad ir Lietuva susilauktų iš mūsų tarpo kuo daugiau sia pasišventusių Bažnyčios apaštalu.
2. Vėlinės. Už visus Kenciančios Bažnyčios ir ypač M. A. narius skalstykloje.
3. Šv. Hubertas. Išp. Už visą Karaliaujančią Kat. Bažnyčią pasaulyje.
4. Šv. Karolius Baromėjus. Išp. Už visą Lietuvos dvasiškiją ir ypatingai už kun. seminarijų auklėtinius.
5. Šv. Jėzaus Širdies penktadienis. Eucharistininkų būreliai Lietuvos jaunimo tarpe.
6. Visu Jėzaus Draugijos šventųjų šventė. Už Jėzaus Draugijos narius Lietuvoje.
7. XXIV sekm. po Sekm. Kad visi Lietuvos katalikai gerai suprastų ir pamiltų šeimynų pasiaukojimo paproį Švenč. Jėzaus Širdžiai.
8. Šv. Gotfridas. Išp. Kad Dievas suteiktų daugiau ištvermės ir pagundos persekiojamiems Meksikos katalikams.
9. Šv. Teodoras. Kent. Kad ir mumyse atbustų pirmųjų krikščionių drąsa, išpažįstant kat. tikėjimą.
10. Šv. Andriejus. Avel. Išp. Grįžimas i kat. tikėjimą nuo kat. Bažnyčios nutolusių ir atšalusių mūsų pažįstamų, ar giminiių.
11. Šv. Martynas. Vysk. Už visas Lietuvos vyskupas ir mūsų Ganytojus — vyskopus.
12. Šv. Martynas. Kent. Kad visi Lietuvos katalikai dažniau stiprintųsi Švenč. Eucharistijos malonėmis. Širdingas prisirišimas prie Apaštalu Sosto.
13. Šv. Stanislovas Kostka iš Jėzaus Draugijos. Nekaltybės išlaikymas mūsų jaunuolių tarpe.
14. XXV sekm. po Sekm. Šv. Juozapas — Mėn. Globėjas.
15. Šv. Gertrūda. Kat. moterų apaštalavimas, platinant gerus kat. laikraščius ir knygas Lietuvoje.
16. Pal. Paulius Navarro ir jo draugai Kentėtojai iš Jėzaus Draugijos. Drąsus išpažinimas Kat. tikėjimo.
17. Šv. Grigalius Išp. Kad visa lietuvių tauta labiau pamiltų blaivybės ir susilaikymo dorybę.
18. Šv. Tomas. Gausių Dievo palaimu visiems „Zvaigždės“ skaitytojams, platintojams ir kitiems jos bendradarbiams bei prieteliams.
19. Šv. Elzbieta. Išp. Kad visi mes pajėgtume daugiau gailestingumo darbų atlikti dėl Kristaus meilės.
20. Šv. Feliksas. Vysk. Kad ir mūsų šalelėje atsirastų daugiau apaštališko pasišventimo aukomis, prisidedant pre kat. misijų palaikymo.
21. XXVI sekm. po Sekm. Kat. draugijų stiprėjimas Lietuvoje.
22. Šv. Cicilija. Kent. Karžygiškas mergaičių pasišventimas, ginant savo šv. tikėjimą ir nekaltybę.
23. Šv. Klemensas. Pop. ir Kent. Už Šv. Tėva, valdantį Petro laivelį, šiais audringais laikais.
24. Šv. Jonas nuo Kryžiaus. Išp. Ištvermė skausmuose.
25. Šv. Kotryna. Kent. Kat. mokyklos Lietuvoje.
26. Šv. Jonas Berchmanas iš Jėzaus Draugijos. Kad mūsų moksleivijos tarpe rastųsi daugiau susidomėjimo dvasiniu gyvenimu.
27. Pal. Leonardas Kimūra ir jo draugai Kent. iš Jėzaus Draugijos. Ištvermė apaštališkuose darbuose.
28. I Advento sekm. Nekaltybės stiprėjimas jaunimo eilėse.
29. Šv. Saturninas. Kent. Už visus M. Ap. narių reikalus.
30. Šv. Andriejus Apašt. Kad misijų šalyse kiltų kuo daugiausia gerų misijonierių.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.**

Kasdieninė M. A. narių paslaukojimo maldelė.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį, visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos intencijomis, kurios šiam mėnesiui ir šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai

gauna visuotinius atlaidus by kurį mėn. penktadienį, Mėnesio Globėjo dieną, laike kiekvienos permaldavimo Komunijos ir šiaip dar vieną dieną, kurią patė M. A. narys gali laisvu noru pasirinkti.

Aukos kat. Misijoms.

Kitos tautos kasmet suaukoja po kelis šimtus milijonų Kat. misijoms šelpiti. Mums labai malonu pastebėti, kad jau ir mūsų tautiečiai — katalikai pradeda vis daugiau domėtis ir nors mažomis aukomis aukoti taip apaštališkam kat. misijų tikslui. Nesigėdinkime nešti kad ir mažus mūsų centelius, nes Išganytojui ir našlės skatikėlis patinka. Kiekvienam „Žvaigždės“ nr. paminėsime tuos asmenis ir misijų būrelius, kurie prisideda prie taip kilnaus darbo. Tuo tarpu tik keletas tokių aukotojų.

Kauno Kun. Seminarijos auklėtiniai (3000 pašto ženklų) Nekalto Prasidėjimo Sadalijijos Misijų ratelis iš Kauno (4235 pašto ž.), kunigalkštis Konst. Radvila, J. Dovydaitis, Vintortas, Litvaitis, Edm. Lieparskis, P. Kručas, Alb. Mockus, Kučinskas Juozas, Ustjanauskas Antanas, Kazim. Grigaitis, Keist. Petronis, J. Pikėilingis, Javčeronas, Kėvalaitis, Z. Jamontas, Simanavičius, J. Audenis, Ged. Piaseckas, Zaborskis, Juzė Radišauskaitė, Budrevičaitė.

Širdingai dėkodami norime visiems aukotojams čia pastebėti, jog kitose katalikų šalyse bent tris ketvirtadalius tokių aukų katalikų misijoms dažniausia suneša tų šalių katalikės moterys. O pas mus išrodo, kad vyrai mano pralenkti moteris pasišventime.

Redakcijos atsakymai.

J. M. T. B. Rašinys gražus, bet ilgas. Ačiu, Stengsimės sunaudoti.

J. M. Kun. Vitkevičui. Visą pluoštą Jūsų raštų gavome per kun. Prof. Kemėšį. Skaitysime ir rūpinsimės sunaudoti.

J. M. Lėšų Juozui, Lakštutei, Sabui, Nėniui, G. ir Ko. Labai dėkojame už Jūsų taip gražius vaizdelius. Dėsime. Lauksime žadėtų klišių ir rašinėlių.

J. M. Tret. K. Pranešimu pasinaudosime, bet tuo tarpu „Žvaigždėje“ talpinti negalime.

J. M. Kaupui. Toks leidimas kartais galima gauti. Reikia pasitarti su vietos klebonu.

Tiesos Sanui. Vienas eilutes jau įdėjome. Kitos dar silpnokas, nors jausmai labai kilnūs.

Redakcijai atsiųstos knygos.

1. T. Kirch, S. J. „Helden des Christentums“ II tomas 3 d. „Kreutzfahrer“. 1926 m. Paderborn.
2. Fengerio S. J. „Elisabeth von Thüringen“. Sonderabdr. Ten pat.
3. J. E. Vysk. D' Herbigny S. J. „L' Aspect religieux de Moscou en octobre 1925“. Roma.
4. Prel. Dambrauskas „Šv. Pranciškaus Dvasia“. Maldaknygės „Šv. Kazimiero Draugijos leidinys. 1926 m.
5. Byras. „Šv. Aloyzo gyvenimas“. Išleista ten pat.
6. Kun. Židanavičius „Šventoji Cecilija kankinė“. 40 psl. Kaunas 1926 m.
7. „Nepaliaujamas permaldaujamasis Švenč. Sakramento garbinimas“.
8. „Nepal. pagalbos švenč. Dievo Motinos litanija ir maldos“. Abidvi knygtės gaunamos šv. Kaz. Dr-jė.
9. Karolis Dineika: „Santūra, kaip dorovinė asmens pareiga“, Kaunas, 1926 m.

Malonūs Skaitytojai!

„Žvaigždė“ norėtų vis daugiau ir daugiau Lietuvos šeimynų apšviesti savo spinduliais. Tačiau kiekvienas-a Jūsų žino, kiek daug dar yra mūsų šalyje gerų katalikų šeimynų, kurios nors ir galėtų lengvai užsisakyti „Žvaigždę“, bet vis dėlto dar iki šiol jos neužsisakė. „Žvaigždė“ trokšta sušviesti ir jų pastogėje.

Tuo tikslu „Žvaigždė“ kviečia ir Tave, malonus skaitytojai, kad Tu patyręs apie tokią šeimyną, kuri lengvai pati galėtų užsisakyti „Žvaigždę“, imtum ir prisištum tokių žmonių adresą, „Žvaigždei“. „Žvaigždė“ jiems mielai pasiųs kokį vieną antrą numerį pasižiūrėti. Jei tada užsisakys gerai, o jei ne, tai jau ne ką bedarysi. Ypač maloniai sutiktų „Žvaigždė“ tokiu būdu applankyti ir Jūsų pažįstamus Amerikoje.

Be to dar prašytume mūsų Skaitytojus, kad jie, turėdami kokių nors reikalų su tomis įstaigomis ar krautuvėmis, kurios yra pasiskelbusios „Žvaigždėje“, tarp kitko nuolatos užsimintų, jog toji įstaiga jiems tapo geriau pažįstama per jų skelbimą „Žvaigždėje“.

Jums dėkinga

„Žvaigždės“ Redakcija.

Pradėk šiandien taupyti!

Taupumas padaro žmogų turtingu. Iš kiekvienos savo algos tam tikrą dalį padėk indėlių sąskaiton. Tos sumos nors ir mažos nuostabiai auga. Prie jų dar prisideda nuosimčiai. Ne iš to, ką uždirbame, bet iš to, ką sutaupome liksime turtingais. Tamstos sudėti pinigai indėlių sąskaiton **Lietuvos Tarptautiniame Banke** uždirbs Tamstai 12% metams.

Sąskaitą galima pradėti padedant 10 litų.

Lietuvos Taptautinis Bankas

saugi vieta pinigams.

Laisvės Alėja 31, Kaune. Skyrius Skuode.

Jei norite daugiau tyro džiaugsmo ir tikros Kristaus ramybės įsileisti į Jūsų šeimynas, jei trokštate, kad Dievo palaima įžengtų per Jūsų bakužės slenkstį, —

Tai padarykite savo Šeimynos pasiaukoji. mą **Svenč. Jėzaus Širdžiai!**

Kaip taip yra daroma, Jūs galėsite lengvai sužinoti, skaitydami

Kun. Kapočiaus knygoles.

„Jėzaus Širdis“!

Tų knygelių galima gauti visuose Šv. Kazimiero Draugijos knygynuose ir „Žvaigždės“ Redakcijoje. Jų kaina 2 litai.

Šv. Kazim. Dr-jos naujai išleistos knygos:

1. *J. Murkos*, **Vaikų darbymečiui V knygos. Gamta ir namai.** Pradžios mokyklos IV skyriui, 200 psl. Kaina 6 lit.
2. *M. Meschler, S. J.*, **Sventasis Aloyzas Krikščioniškojo jaunimo Globėjo gyvenimas.** Sulietuvino *Byras*. 118 pusl. Kaina 3,50 c.
3. *Johannes Jørgensen*, **Šv. Pranciškus Asyžietis.** Gyvenimo aprašymas, vertė *kun. J. Bilkinas*. 266 psl. Kaina 4,50 c.
4. **Svento Pranciškaus Dvasia arba Dvasiškų Malonių Šaltinis.** Parašė *Prel. A. Dambrauskas* 627 pusl. dirbtinųjų odų raudonais kraštais 10 lt. tikros odos auksu tais kraštais 15 lt.
5. **Melskimės! Maldų knygelė Lietuvos jaunimui.** Sustatė *Prel. A. Dambrauskas*. Penktas leidimas. Odiniais apdarais ir paauksuotais kraštais 8 lit., dirbtinųjų odų raudonais kraštais 5 lit., drobės apdaruose baltais kraštais kaina 4 lit.
6. *Blazio*, **Mandagumas.**
7. **Kišėninis Lietuvos kalendorėlis 1927 m.** 50 c.
8. **Nepalijaujamas permaldaujamas Šv. Sakramento garbinimas.** 8 psl. 15 c.

Nesigailėsi įsigijęs šias pigias knygeles:

- Broliai-Dobilėliui.** Sulietuvino *Kupranas*. Patarimai vaikams, norintiems būti dorais. 1 l. 30 c.
- Svenčiausias Sakramentas.** Mišios, Komunija. Pagal Kozelį vertė *Šeškevičius*. 1 l.
- Kristaus siela, pašvęsk mane!** Pašnekėsiai su Viešpačiu lankant šv. Sakramentą. Vertė *Rauduvė*. Aptaisyta. 2 l.
- Sventoji Elzbieta.** Vengrijos karalaitė, Turingijos kunigaikštienė, pavyzdys krikščionėms moterims. Parašė *Stolcas*, liuossai vertė *Byras*. 1 l. 50 c.
- Šv. Jonas Berchmansas**, jaunimo patronas. **Šv. Ignacas Loyola**, jėzuitų ordino įsteigėjas. Parašė *Rouvier*, vertė *Andruska*. 1 25 c.
- Šv. Jėzaus Vaikelio Valandos su penkiomis Kalėdų giesmėmis.** 5 c.
- Šv. Mišių klausymas** (lakštelis). 10 c.
- A. Huonderio*, **Huronų vado priesaika.** Istorinė apysaka. Kaina 1 l. 50 c.
- Kardinolo Wisemano*. **Koplytėlės lėmpelė** 1 lit.
- Dro. A. Maliauskio*. **Socializmas ir jo žadamasis rojus** — 30 c.
- Nižegorodskio*. **Kas yra socializmas.** Vertė *kun. J. Bilkinas* 3 lt.
- Visos šios knygos gaunamos šv. Kazimiero Draugijos knygynuose Kaune, Ukmergėje, Panevėžyje, Šiauliuose, Radviliškyje, Mažeikiuose, Telšiuose, Tauragėje ir kituose didesniuose knygynuose.

Tu atliksi tikro apaštalavimo darbą, jei pats skaitysi
ir kitus raginsi užsisakyti mėnesinį laikraštį

„ŽVAIGŽDĖ“

„Žvaigždė“, tai pats tinkamiausias mūsų žmonėms
dvasinio turinio laikraštis, pašvęstas
Švenč. Jėzaus Sirdžiai.

„Žvaigždė“ trokšta aplankyti kiekvieną Lietuvos šeimyną
ir ją gaivinti krikščioniškų dorybių spinduliais.

Jei ir tu nori būti šviesos ir meilės sklaidėju, tai
platink pats saviškių tarpe ir ragink kitus skaityti bei
platinti „Žvaigždę“.

„Žvaigždė“ galima užsisakyti ir dabar. Vėliau užsi-
sakantieji gali gauti ir visus šių metų numerius,
išskyrus „Žvaigždės“ 1-ji Nr.

Kaina metams — 8 litai, pusei metų — 4 lt.,
užsienyje—10 lt.

Adresas: „ŽVAIGŽDĖ“,
Jėzuitų Namai, Kaune. Telef. 963

Kodel tinkamiausias dienraštis

„RYTAS?“

Del to, kad įdomesnio dienraščio Lietuvoje nėra.

„Ryto“ žinios greitos ir teisingos.

Ką „Ryte“ skaitai 7 val. rytą, kituose laikraščiuose randi
tik po piet, ar rytojaus dieną.

„Ryto“ Adresas: Kaunas, Ožėskienės g-vė 3, telef. 883 Nr.

Prenumeratos kaina:

Pristatant į namus metams 62 lit. mėnesiui 6 litai.

Siunčiant paštu metams 50 litų, mėnesiui 5 litai.

Užsieniuose metams 100 litų, mėnesiui 18 litų. (Vokietijai,
Latvijai ir Estijai taikomas Lietuvos tarifas).

„Šviesos“ spaustuvė, Kaunas, Jakšto gatvė, Nr. 2 Tel. 20-95.